

Sudska praksa

Datum prijema rada:
23. maj 2012.

Datum prihvatanja rada:
15. juni 2012.

**Prof. dr
Dragan
Jovašević**

*Pravni fakultet Univerziteta
u Nišu*

**Prof. dr
Ljubinko
Mitrović**

*Fakultet pravnih nauka
Panevropski univerzitet
"Apeiron" Banja Luka*

Pritvor u sudskoj praksi u Republici Srbiji

"Sloboda se sastoji u mogućnosti da se čini sve ono što ne škodi drugome: tako, vršenje prirodnih prava svakog čoveka nema granica osim onih koje obezbeđuju drugim članovima društva uživanje ovih istih prava. Ove granice moraju biti određene samo zakonom..."

Deklaracija o pravima čoveka i građanina iz 1789. godine

UVOD

Predmet našeg razmatranja predstavlja krivičnopravni i krivično-procesni – pravno teorijski i sudsko-praktični aspekt jednog izuzetno značajnog instituta procesnog prava, ali istovremeno instituta koji ima ogroman značaj sa aspekta poštovanja i zaštite ljudskih sloboda i prava (posebno slobode kretanja kao univerzalnog, prirodnog prava čoveka). U osnovi razmatranja ovog instituta koristili smo, u prvom redu, pozitivnu zakonsku literaturu – Zakonik o krivičnom postupku Republike Srbije iz decembra 2001. godine. Pri tome je korišćena sva relevantna domaća, ali i inostrana¹ teorijska literatura.

No, pritvor kao preventivno lišenje slobode u krivičnom postupku, u smislu mere za obezbeđenje prisustva okrivljenog (u najširem smislu reči) ne predstavlja samo aps trakatan logički dogmatsko-pravni pojam i kategoriju, već je to pre svega realna, društvena pojava u spoljnom svetu sa svojim unutrašnjim više-manje živim dinamičkim kretanjem. Stoga ćemo u cilju celovitog sagledavanja instituta pritvora u krivičnom pravu, morati da ukažemo na najinteresantnije slučajeve ispoljavanja ovog instituta u konkretnoj sudskoj praksi pravosudnih organa Republike Srbije². U tom pogledu smo koristili samo one sudske odluke (presude i rešenja) koje su donete posle marta 2002. godine kada je stupio na snagu Zakonik o krivičnom postupku Republike Srbije iz decembra 2001. godine.

¹ N. Koumjian, *Pritvor u Sjedinjenim Američkim Državama*, Zbornik radova, Pritvor u krivičnom postupku, Podgorica, 2000. godine, str. 155-160; S. Milivojević, *Pritvor u slučajevima porodičnog nasilja i njegova implementacija u gradu Njujorku*, Temida, Beograd, broj 3/2002. godine, str. 27-40; G. Ilić, *Pritvor – francuska iskustva*, Strani pravni život, Beograd, broj 1-2/1999. godine, str. 55-71; M. Tomić, Malić, *Policijski pritvor i pritvor u francuskom pravu*, Jugoslovenska revija za kriminologiju i krivično pravo, Beograd, broj 2-3/2001. godine, str. 227-245.

² Više: V. Đurđić, D. Jovašević, *Praktikum za krivično pravo, Opšti deo*, Posebni deo, Beograd, 2008. godine; I. Simić, A. Trešnjev, *Zbirka sudskih odluka iz krivičnopravne materije*, Beograd, 2004. godine; D. Jovašević, *Zakonik o krivičnom postupku sa sudskom praksom*, Beograd, 2005. godine.

Sudska praksa

1) "U postupku za opoziv uslovne osude pritvor se ne može odrediti.

Iz obrazloženja:

Kako osuđena nije u ostavljenom roku izvršila obavezu naknade štete oštećenom, opštinski javni tužilac je svojim dopisom podneo opštinskom sudu predlog za opoziv uslovne osude. Nakon toga predsednik veća za opoziv uslovne osude prvostepenog suda je na osnovu čl. 566. ZKP izdao naredbu za izdavanje poternice prema osuđenoj jer ona nije bila dostupna sudu. Po raspisanoj poternici osuđena je nakon lišavanja slobode od strane radnika organa unutrašnjih poslova privedena istražnom sudiji prvostepenog suda koji je po saslušanju okrivljene rešenjem odredio pritvor protiv osuđene u trajanju od najduže mesec dana, a na osnovu čl. 142. st. 2. tač.1. ZKP. Veće ovog suda nalazi da su osnovani navodi žalbe u kojima se ukazuje da je pobijanim rešenjem prvostepenog suda povređen zakon jer iz čl. 521. ZKP koji govori o postupku za opoziv uslovne osude jasno proizilazi da za navedeni postupak nije neophodno prisustvo osuđenog lica. Samim tim nije bilo zakonskog osnova za donošenje pobijanog rešenja kojim je određen pritvor prema osuđenoj".

(rešenje Okružnog suda u Valjevu, Kž. 114/2002 od 12. jula 2002. godine, Pravni informator, Beograd, broj 6/2004. godine, str. 50)

2) "Kada je protiv okrivljenog stavljen zahtev za sprovođenje istrage, pa još tri zahteva za proširenje istrage zbog više krivičnih dela, a okrivljeni je ukupno bio u pritvoru četiri meseca i dvanaest dana, te u situaciji stavljanja novog zahteva za proširenje istrage za novootkrivena krivična dela, tada je neosnovan predlog istražnog sudije upućen Vrhovnom sudu da se okrivljenom odredi pritvor u trajanju od jednog meseca i osamnaest dana. Kako se radi o novootkrivenim krivičnim delima, to se osnovanost predloga za određivanje pritvora ima ceniti od strane istražnog sudije u smislu čl. 144. st. 1. ZKP. U toj situaciji proširenje istrage na nova dela istog učinioca predstavljaju zapravo novi postupak i novi pritvor, pa osnovanost predloga o određivanju pritvora ceni upravo istražni sudija".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kr. 185/2002 od 22. marta 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2007. godine, str. 23)

3) "Činjenica da se optuženi posvadao sa ocem i promenio mesto boravišta koje nije prijavio, ukazuje na okolnost da bi se mogao kriti i time biti nedostupan sudu.

Iz obrazloženja:

Pravilno je prvostepeni sud pritvor protiv optuženog produžio iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP nalazeći da okolnost da je optuženi u prethodnom postupku bio nedostupan sudu, da njegovo prisustvo nije moglo da se obezbedi ni sudskim pozivom preko adrese na kojoj je prijavljen, niti je mogao biti prinudno doveden, predstavljaju okolnosti koje opravdavaju bojazan da bi optuženi ukoliko bi se našao na slobodi mogao pobeći ili se kriti. Okružni sud ocenjuje neosnovanim navode u žalbi optuženog da on trenutno nije boravio na adresi na kojoj inače stalno živi zbog svađe s ocem jer okolnosti koje je naveo prvostepeni sud i po oceni okružnog suda opravdavaju bojazan da bi okrivljeni ukoliko bi se našao na slobodi mogao da pobjegne ili se krije te tako oteža vođenje krivičnog postupka prema njemu".

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 508/2002 od 15. marta 2002. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2003. godine, str. 16)

4) "Rok od 30 dana ne može se izjednačiti sa rokom od jednog meseca.

Iz obrazloženja:

Pobijanim rešenjem o produženju pritvora koje je doneto 10. jula odlučeno je da pritvor može trajati najduže do 10. avgusta. Vrhovni sud je našao prilikom primene odredaba čl. 146. st. 2. ZKP da je prvostepeni sud pogrešno označio vreme trajanja pritvora do 10. avgusta jer se razlozi za pritvor ispituju po isteku svih 30 dana dok optužnica ne stane na pravnu snagu, te je Vrhovni sud povodom izjavljenih žalbi preinačio vreme trajanja pritvora do 9. avgusta nalazeći da trajanje pritvora predstavlja bitan element izreke prvostepenog rešenja".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž - 754/2002 od 24. jula 2002. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 6/2004. godine, str. 37).

5) “Branilac okrivljenog je ovlašćen da podnese žalbu na rešenje o određivanju pritvora okrivljenom, i pre nego što on bude pronađen i pritvoren”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 844/2002 od 29. aprila 2002. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11/2003. godine, str. 17)

6) “Kada viši sud nađe da ne stoje dva razloga za produženje pritvora iz čl. 142. st. 3. ZKP, kako je našao prvostepeni sud, već samo jedan od njih, odbiće kao neosnovanu žalbu, a u obrazloženju presude navešće da drugi razlog za produženje pritvora više ne stoji”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1231/2002 od 13. novembra 2002. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 60/2003. godine, str. 35)

7) “Okrivljeni ne može biti upućen na izdržavanje kazne zatvora po drugoj pravosnažnoj presudi sve dok se nalazi u pritvoru po postupajućem predmetu”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1532/2002 od 13. avgusta 2002. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2004. godine, str. 20)

8) “Posle predaje optužnice sudu za određivanje, produženje ili ukidanje pritvora isključivo je nadležno veće iz čl. 24. st. 6. ZKP sve dok optužnica ne stupi na pravnu snagu.

Iz obrazloženja:

Po nalaženju Vrhovnog suda neosnovano se žalbama branilaca okrivljenih ukazuje da je pobijano rešenje o produženju pritvora do dalje odluke suda donelo krivično veće okružnog suda koje prema stanovištu izloženom u žalbama nije bilo nadležno za odlučivanje. Ovo je neosnovano stoga što je prema odredbi čl. 146. ZKP posle predaje optužnice sudu za određivanje, produženje ili ukidanje pritvora nadležno veće iz čl. 24. st. 6. ZKP pošto u ovom slučaju podignuta optužnica nije stala na pravnu snagu jer je vraćena da se zapaženi nedostaci u njoj otklone. Dakle, krivično veće okružnog suda bilo je nadležno da donese pobijano rešenje u smislu navedenog člana Zakonika o krivičnom postupku”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 67/2003 od 22. januara 2003. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 10/2003. godine, str. 29)

9) “Za donošenje odluke o ukidanju pritvora nije neophodno da postoji predlog stranaka jer sud u smislu čl. 141. st. 3. ZKP u toku celog postupka po službenoj dužnosti pazi da li su prestali razlozi na osnovu kojih je pritvor bio određen.

Iz obrazloženja:

Rešavajući o tome da li još postoje razlozi za pritvor prema okrivljenima u smislu čl. 141. st. 3. ZKP, drugostepeno veće okružnog suda je razmotrilo spise ove krivične stvari i donelo rešenje o ukidanju pritvora po službenoj dužnosti protiv svih okrivljenih. Članom 141. st. 3. ZKP predviđeno je da će se u toku celog postupka pritvor ukinuti čim prestanu razlozi na osnovu kojih je pritvor bio određen. Pritvor mora biti ukinut ako uslovi za njegovo održavanje više ne postoje, i to po službenoj dužnosti. To ukidanje nije uslovljeno predlogom stranaka. Ova dužnost leži na svim organima koji učestvuju u krivičnom postupku pa i veću iz čl. 26. st. 4. ZKP koje donosi odluku van glavnog pretresa, a po raznim pitanjima koja se javljaju u toku krivičnog postupka.

Pritvor mora trajati najkraće nužno vreme, a svi okrivljeni se već dugo nalaze u pritvoru, i to skoro četiri meseca. U toku istrage je saslušan veliki broj svedoka i svi ti dokazi su obezbeđeni, a što se tiče ona četiri svedoka koji nisu saslušani, okrivljeni na njih ne mogu uticati ni na koji način jer ti svedoci čak nisu dostupni ni ovom sudu. Izvršenjem istražnih radnji i saslušanjem velikog broja svedoka zbog mogućnosti čijeg osujećivanja je pritvor bio i određen, ukidanje pritvora protiv okrivljenih je postalo moguće. Ovaj pritvor je ukinut jer su prestali razlozi zbog kojih je pritvor bio određen, a ne postoje ni neki drugi zakonski osnovi za eventualno određivanje pritvora protiv okrivljenih”.

(rešenje Okružnog suda u Valjevu, Kž. 200/2003 od 25. jula 2003. godine, Pravni informator, Beograd, broj 6/2004. godine, str. 49-50)

10) “Činjenica da se okrivljeni prilikom legitimisanja od strane policije nije predstavio svojim pravim imenom i prezimenom, kao i okolnost da je dao na uvid ličnu kartu na ime drugog lica pred-

stavljaju osobite okolnosti koje opravdavaju bojazan da bi se puštanjem na slobodu krio čime bi otežao dalje vođenje krivičnog postupka”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 394/2003 od 14. februara 2003. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 2-3/2005. godine, str. 23)

11) “Ako se okrivljeni kome je izrečena mera zabrane napuštanja boravišta ne javlja državnom organu, to su razlozi za određivanje pritvora

Iz obrazloženja:

Prilikom proveravanja da li se okrivljeni kome je izrečena mera zabrane napuštanja boravišta bez odobrenja suda sa obavezom da se svakog 1. i 15. javlja sudu, utvrđeno je da se okrivljeni do dana donošenja prvostepenog rešenja nije javljao pa je to bio razlog da se prema okrivljenom odredi pritvor. U takvoj situaciji pravilno je prvostepeni sud postupio kada je prema okrivljenom odredio pritvor”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 525/2003 od 28. februara 2003. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 61/2003. godine, str. 80)

12) “Stoje razlozi za pritvor protiv okrivljenog na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP kada je u pitanju lice koje po nalazu i mišljenju sudskih veštaka konzumira drogu u meri koja ga čini zavisnim od njene upotrebe, a što sve uz činjenicu da je ranije osuđivan, predstavlja osobite okolnosti koje ukazuju na osnovanu bojazan da bi okrivljeni ukoliko bi se našao na slobodi, krivično delo mogao ponoviti”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1000/2003 od 24. aprila 2003. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 61/2003. godine, str. 81)

13) “I jedna ranija osuda može se smatrati osobitom okolnošću u smislu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP ako je krivično delo izvršeno u vreme roka proveravanja na uslovnoj osudi.

Iz obrazloženja:

Pravilno je prvostepeni sud na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP odlučujući u smislu čl. 269. st. 2. ZKP produžio pritvor protiv okrivljenog i nakon podizanja optuženice. Okrivljenom je stavljeno na teret izvršenje krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS i krivičnog dela teške krađe u pokušaju iz čl. 166. st. 1. tač. 1. u vezi čl. 19. OKZ. Činjenica je da je okrivljeni pravosnažnom presudom okružnog suda osuđen zbog istovrsnog krivičnog dela (iz čl. 168. KZ RS). Iz optuženice proizilazi da je okrivljeni nova krivična dela izvršio u vreme proveravanja po uslovnoj osudi izrečenoj pomenutom pravosnažnom presudom, što su po pravilnoj oceni prvostepenog suda osobite okolnosti koje ukazuju da bi okrivljeni ukoliko bi se našao na slobodi mogao ponoviti krivično delo i te okolnosti predstavljaju opravdan razlog za dalje zadržavanje okrivljenog u pritvoru po navedenom zakonskom osnovu”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1094/2003 od 14. jula 2003. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 2-3/2005. godine, str. 23)

14) “To što se okrivljeni posle izvršenog ubistva sam prijavio organima gonjenja je okolnost koja ne ukazuje na opasnost od njegovog bekstva.

Iz obrazloženja:

Rešenjem veća okružnog suda ukinut je pritvor prema optuženom zbog krivičnog dela iz čl. 47. st. 1. KZ RS posle podignute optuženice. Protiv navedenog rešenja žalbu je izjavio okružni javni tužilac i predložio da se rešenje preinači tako što će se prema optuženom odrediti pritvor u smislu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Po nalaženju Vrhovnog suda pravilno je prvostepeni sud našao da nema okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva optuženog. Optuženi je vlasnik kafića u kome se dogodilo krivično delo koje mu se stavlja na teret, a kafić se nalazi u blizini porodične kuće optuženog u kojoj stanuje sa roditeljima, bratom i sestrom, dok se po kritičnom događaju optuženi sam prijavio organima gonjenja, pa pravilno nalazi prvostepeni sud da nema okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva optuženog ukoliko bi se našao na slobodi”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1336/2003 od 15. avgusta 2003. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 62/2004. godine, str. 90)

15) “Činjenica da je okrivljeni izvršio krivično delo u stanju alkoholne opijenosti i da iz nalaza i

mišljenja veštaka neuropsihijatra proizilazi da se okrivljeni nalazi u fazi alkoholne zavisnosti i da postoji opasnost da će izvršiti isto ili slično krivično delo predstavlja osobitu okolnost koja ukazuje da će okrivljeni puštanjem na slobodu ponoviti krivično delo.

Iz obrazloženja:

Protiv okrivljenog se vodi krivični postupak zbog izvršenja krivičnog dela iz čl. 220. st. 2. u vezi st. 1. KZ RS. Prvostepenim rešenjem prema okrivljenom je produžen pritvor prema odredbama čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. Pravilno je postupio prvostepeni sud kada je prema okrivljenom produžio pritvor na osnovu odredbe čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP ocenjujući da okolnost da je okrivljeni ranije osuđivan, da je krivično delo izvršio u stanju alkoholne opijenosti, da iz nalaza i mišljenja lekara veštaka neuropsihijatra proizilazi da se okrivljeni nalazi u fazi alkoholne zavisnosti i da postoji opasnost da će izvršiti isto ili slično krivično delo i po nalaženju veća okružnog suda predstavlja osobitu okolnost koja ukazuje da će okrivljeni puštanjem na slobodu ponoviti krivično delo”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1348/2003 od 7. maja 2003. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 6/2004. godine, str. 37)

16) “Kada se u žalbi (predlogu) traži preinačenje prvostepenog rešenja o ukidanju pritvora, takav žalbeni predlog u sebi sadrži i zahtev da se prvostepeno rešenje ukine.

Iz obrazloženja:

Prvostepenim rešenjem je prema okrivljenom ukinut pritvor. Protiv tog rešenja je blagovremeno izjavio žalbu javni tužilac zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sa predlogom da se pobijano rešenje preinači i okrivljenom odredi pritvor. Kako je javni tužilac predložio preinačenje pobijanog rešenja i određivanje pritvora protiv okrivljenog, imajući u vidu da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, drugostepeni sud je samo delimično uvažio žalbu javnog tužioca te je ukinuo pobijano rešenje, a predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje da bi u ponovnom postupku jasno utvrdio na kojoj adresi okrivljeni ima prebivalište i obrazložio zašto više ne postoje razlozi zbog kojih je pritvor bio određen”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1363/2003 od 15. maja 2003. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 62/2004. godine, str. 94)

17) “Optuženoj koja je osuđena na pet godina zatvora zbog ubistva na podmukao način pravilno je ukinut pritvor obzirom da se radi o ženi koja ima 69 godina, koja nije osuđivana i da kod nje ne postoji sklonost za vršenje krivičnih dela niti postoji opasnost da će pobeći imajući u vidu da ima stalnu adresu boravka.

Iz obrazloženja:

Rešenjem okružnog suda ukinut je pritvor protiv optužene nakon donošenja presude kojom je osuđena na kaznu zatvora u trajanju od pet godina zbog krivičnog dela ubistva iz čl. 47. st. 2. tač. 1. KZ RS. Protiv navedenog rešenja žalbu je izjavio javni tužilac zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i predložio da se prvostepeno rešenje ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje. Vrhovni sud je našao da je žalba neosnovana jer je pravilno prvostepeni sud našao da više ne stoji razlozi za pritvor prema optuženoj, a koji su propisani odredbom čl. 142. st. 1. tač. 2. ZKP. Ovo iz razloga što ne postoje posebno teške okolnosti prilikom izvršenja ovog krivičnog dela koje bi ukazivale na neophodnost da se prema optuženoj produži pritvor, te činjenice da je optužena starija žena koja ima 69 godina, da nije osuđivana, a takođe da kod nje ne postoji sklonost za vršenjem krivičnih dela niti postoji opasnost da će pobeći imajući u vidu da ima stalnu adresu boravka u Beogradu”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1682/2003 od 10. oktobra 2003. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 1/2005. godine, str. 20)

18) “Postoji bojazan da bi se okrivljena boravkom na slobodi mogla kriti odnosno dati u bekstvo samim tim što tokom postupka nije mogla biti pronađena na prijavljenoj adresi, boravila je u inostranstvu, pa je bila raspisana međunarodna poternica i tek po sprovedenom postupku bila ekstrahirana iz SR Nemačke”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1757/2003 od 22. oktobra 2003. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 62/2004. godine, str. 90)

19) "Kada je potraga po optužnici protiv okrivljenog potvrđenoj od strane nadležnog sudije tribunala sa nalogom za hapšenje trajala preko godinu dana ispunjeni su uslovi za zadržavanje okrivljenog u pritvoru.

Iz obrazloženja:

Rešenjem istražnog sudije protiv okrivljenog je određen pritvor na osnovu odredbe čl. 21. Zakona o saradnji SR Jugoslavije sa Međunarodnim tribunalom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše SFR Jugoslavije počev od 1991. godine. Rešavajući o žalbi branioca okrivljenog, veće okružnog suda je našlo: U žalbi branioca se ističe da iz zapsinika o saslušanju okrivljenog proizilazi da se on dobrovoljno predao MUP-u nakon što je resorni ministar uputio javni poziv da se okrivljeni dobrovoljno preda ovom ministarstvu. Iz spisa predmeta je vidljivo da je optužnica protiv okrivljenog potvrđena od strane nadležnog sudije tribunala sa nalogom za hapšenje i predaju 7. januara 1995. godine kada je uručena Saveznom ministarstvu pravde 4. aprila 2002. godine od kog dana je i trajala potraga za okrivljenim.

Kako je okrivljeni lišen slobode nakon gotovo godinu dana od dana predaje optužnice Saveznom ministarstvu pravde, a imajući u vidu pored ove činjenice i činjenicu da okrivljeni kako sam navodi u toku poslednje dve godine nije živio sa svojom porodicom i ceneći da je okrivljenom u više navrata saopštavan poziv za predaju preko sredstava javnog informisanja, to je pravilan zaključak istražnog sudije da protiv okrivljenog treba odrediti pritvor na osnovu čl. 21. Zakona o saradnji SR Jugoslavije sa Međunarodnim tribunalom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava na teritoriji bivše SFR Jugoslavije počev od 1991. godine".

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1923/2003 od 30. aprila 2003. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 6/2004. godine, str. 36-37)

20) "Okolnost da je okrivljeni u toku postupka dao sudu tri različite adrese boravišta i da ni na jednoj nije mogao biti pronađen, predstavlja okolnost koja ukazuje na opasnost od bekstva okrivljenog ukoliko bi se našao na slobodi".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1938/2003 od 25. novembra 2003. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2004. godine, str. 15)

21) "To što je okrivljeni nezaposlen, neoženjen, kao i težina izvršenog krivičnog dela i visina zakonom zaprećene kazne ne mogu predstavljati razlog za produženje pritvora pozivanjem na odredbu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP.

Iz obrazloženja:

Rešenjem okružnog suda produžen je pritvor okrivljenom pozivanjem na odredbu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Protiv navedenog rešenja žalbu je izjavio branilac okrivljenog. Vrhovni sud je svojim rešenjem odbio žalbu branioca kao neosnovanu i u obrazloženju drugostepenog rešenja naveo je sledeće: Iz spisa proizilazi da je okrivljeni do sada više puta osuđivan pa i za isto krivično delo što su okolnosti koje ukazuju da bi boravkom na slobodi mogao ponoviti krivično delo pa je pravilan osnov za produženje pritvora po osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. U odnosu na odredbu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP Vrhovni sud nalazi da iz spisa predmeta ne proizilazi opasnost od bekstva okrivljenog.

Naime, okolnosti da je okrivljeni nezaposlen, neoženjen kao i visina zakonom zaprećene kazne ne mogu predstavljati razlog za zadržavanje okrivljenog u pritvoru po ovom zakonskom osnovu. Naime, razlog za određivanje i produžavanje pritvora ne mogu biti samo visina zaprećene kazne jer je to zakonsko obeležje krivičnog dela ako nisu utvrđene druge konkretne okolnosti koje ukazuju na postojanje opasnosti od bekstva".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 2205/2003 od 5. januara 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2004. godine, str. 22)

22) "Krivično delo kojim okrivljeni prethodi može biti predmet optuženja, a takođe i razlog za njegovo zadržavanje u pritvoru.

Iz obrazloženja:

Okrivljenom protiv koga je podignuta optužnica za izvršenje krivičnog dela iz čl. 23. st. 2. u vezi st. 1. Zakona o javnom redu i miru (ZOJRM) produžen je pritvor na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP s

obzirom da je policajcu pretio da će baciti bombu u stanicu policije. Neosnovano se žalbom branioca okrivljenog navodi da predmet optuženja ne može da bude osnov za pritvor. Činjenica da je okrivljeni rekao policajcu da će baciti bombu na policijsku stanicu predstavlja u konkretnom slučaju opasnost da će okrivljeni izvršiti krivično delo kojim preti. Takođe se neosnovano žalbom branioca okrivljenog navodi i da je na taj način veće prilikom produženja pritvora prejudiciralo odluku suda i da je već utvrdilo krivičnu odgovornost okrivljenog.

Ovi žalbeni navodi su neosnovani obzirom da postoji osnovana sumnja da je okrivljeni izvršio krivično delo. Na bazi te osnovane sumnje sud i utvrđuje da postoji opasnost da će okrivljeni izvršiti krivično delo kojim preti. Ova osnovana sumnja je bila potrebna za podizanje optužnice, te stoga sudsko veće na taj način ne prejudicira odluku suda već samo utvrđuje razloge za pritvor. Da li je okrivljeni izvršio krivično delo koje mu je stavljeno na teret ili ne, utvrdiće sud nakon sprovedenog dokaznog postupka na glavnom pretresu. Odluka veća se bazira samo na osnovanoj sumnji koja je neophodno potrebna i za podizanje optužnice”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 3336/2003 od 13. novembra 2003. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 64/2004. godine, str. 90-91)

23) “Kada se izvrši ponavljanje krivičnog postupka na osnovu odredbe čl. 405. st. 1. tač. 1. ZKP novom presudom nije odlučeno o uračunavanju pritvora, predsednik veća koji je doneo navedenu presudu će posebnim rešenjem odlučiti o pravilnom uračunavanju pritvora na osnovu odredbe čl. 190. st. 1. ZKP.

Iz obrazloženja:

Prvostepenom presudom odlučeno je o ponavljanju krivičnog postupka na osnovu odredbe čl. 405. st. 1. tač. 1. ZKP tako da je izvršeno spajanje kazni po navedenim pravosnažnim presudama i optuženi je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od šest godina i devet meseci. Povodom žalbe osuđenog, drugostepeni sud je potvrdio prvostepenu presudu, a podnetu žalbu je odbio kao neosnovanu. Između ostalog, u odluci drugostepenog suda je navedeno da je neosnovano isticanje u žalbi da je prvostepeni sud nepavilno uračunao vreme pritvora osuđenog i da zbog toga prvostepenu presudu treba ukinuti. Naime, iako je u ožalbenoj presudi navedeno vreme provedeno u pritvoru, pa ako osuđeni smatra da vreme uračunavanja nije pravilno izvršeno, može po njegovom zahtevu predsednik veća koje je donelo prvostepenu presudu da donese posebno rešenje o pravilno uračunatom pritvoru na osnovu odredbe čl. 190. st. 1. ZKP”.

(presuda Vrhovnog suda Srbije, Kž. 11/2004 od 2. marta 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 10/2004. godine, str. 15-16)

24) “Kada je maloletnik već bio u pritvoru tokom vođenja pripremnog postupka pa pušten na slobodu i tada nastavio sa vršenjem krivičnih dela, pošto je van obrazovnog procesa i pošto povremeno konzumira heroin, to su okolnosti koje ukazuju da bi boraveći na slobodi mogao nastaviti sa vršenjem krivičnih dela.

Iz obrazloženja:

Rešenjem okružnog suda prema maloletniku je na osnovu čl. 369. st. 2. ZKP, čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP i čl. 486. st. 4. ZKP produžen pritvor do okončanja glavnog pretresa s tim što će veće za maloletnike svakih mesec dana ispitivati da li i dalje postoje razlozi za pritvor i doneti rešenje o produženju ili ukidanju pritvora. Na ovo rešenje je blagovremeno podneo žalbu branilac okrivljenog koja je odbijena kao neosnovana. Pravilno je prvostepeni sud produžio pritvor prema maloletniku nalazeći da stoje razlozi iz čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. Ovo stoga što je maloletniku prema kome je stavljen predlog za izricanje vaspitne mere stavljeno na teret optužnim aktom javnog tužioca izvršenje jedanaest krivičnih dela (iz čl. 245. OKZ, 168. KZ RS, 166. KZ RS i 165. KZ RS).

Maloletnik je bio u pritvoru tokom vođenja pripremnog postupka u toku dva meseca kada je pušten na slobodu, ali je nastavio sa vršenjem krivičnih dela. On je van obrazovnog procesa, a prema nalazu veštaka povremeno konzumira heroin. Ove brojne okolnosti ukazuju da bi maloletnik boraveći na slobodi nastavio sa vršenjem krivičnih dela zbog čega je njegovo dalje zadržavanje u pritvoru na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP nužno”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kžm. 19/2004 od 9. novembra 2004. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 67/2005. godine, str. 91-92)

25) “Kada predsednik veća suda koji je sudio u prvom stepenu ne donese rešenje o uračunavanju pritvora, to se može otkloniti u postupku za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom.

Iz obrazloženja:

U konkretnoj krivičnopravnoj stvari, Vrhovni sud Srbije je imao ovlašćenje da odlučujući o žalbi osuđenog preinači presude i uračuna osuđenom u jedinstvenu kaznu zatvora koja mu je izrečena u prvostepenom postupku i vreme koje je provedeno u pritvoru preinačenjem prvostepene presude uz odgovarajuću primenu odredbe čl. 50. st. 1. OKZ. Vrhovni sud se u svojoj presudi kojom je odbio kao nesonovanu žalbu branioca pozvao na odredbu čl. 190. ZKP koja propisuje da ako u pravosnažnoj presudi nije odlučeno o uračunavanju pritvora ili uračunavanje nije pravilno izvršeno, o tome će odlučiti posebnim rešenjem predsednik veća suda koji je sudio u prvom stepenu”.

(presuda Vrhovnog suda Srbije, Kzz. 55/2004 od 23. juna 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 70/2006. godine, str. 92-93)

26) “Kada je okrivljeni podneskom iz pritvora obavestio sud da je njegovo ime i prezime drugačije nego što je navedeno u rešenju o određivanju pritvora, to ukazuje da je potrebno utvrditi njegovu istovetnost, pa su ispunjeni uslovi za njegovo dalje zadržavanje u pritvoru.

Iz obrazloženja:

Prvostepeni sud je našao da je pravilno prema okrivljenom produžen pritvor sa razloga predviđenih u odredbi čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Okolnost da je okrivljeni preko uprave zatvora uputio podnesak sudu osporavajući da se zove “D.D.” već da je njegovo pravo ime “S.I.” predstavlja okolnost koja ukazuje da bi puštanjem na slobodu mogao pobeći kao i na činjenicu da je potrebno utvrditi pravi identitet okrivljenog”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 98/2004 od 20. januara 2004. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 64/2004. godine, str. 90)

27) “Odredbe o trajanju pritvora iz čl. 146. st. 3. i 4. ZKP odnose se i na one pritvore koji su postojali u vreme stupanja na snagu Zakonika o krivičnom postupku, ali se kao početak roka trajanja pritvora ima uzeti 29. mart 2002. godine, kao dan od koga se ovaj zakonik primenjuje.

Iz obrazloženja:

Po oceni Vrhovnog suda osnovano se u žalbi okružnog javnog tužioca ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primenio zakon kada je doneo rešenje o ukidanju pritvora u konkretnom slučaju. Ovo stoga što se odredbe o ograničenom trajanju pritvora posle podignute optužnice odnose i na pritvore koji su postojali u vreme stupanja na snagu Zakonika o krivičnom postupku, ali se kao početak trajanja pritvora na pritvore koji su postojali u vreme stuapanja na snagu Zakonika o krivičnom postupku ima uzeti 29. mart 2002. godine kao dan od koga se ovaj zakonik primenjuje”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. II 168/2004 od 20. januara 2004. godine, Revija za kriminologiju i krivično pravo, Beograd, broj 2/2004. godine, str. 143-144)

28) “Kada je u toku istrage utvrđeno da je optuženi rođen u Nemačkoj, da po sopstvenom priznanju radi u Holandiji, Švajcarskoj i Italiji, a u Srbiju dolazi samo povremeno, da se posle lišenja života oštećene sakrio u jednom selu gde su ga policajci pronašli, to znači da on nema stalno prebivalište, to su okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva ukoliko bi pritvor bio ukinut pa je to razlog za produženje pritvora na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP.

Iz obrazloženja:

Rešenjem istražnog sudije okružnog suda određen je pritvor okrivljenom na osnovu odredbe čl. 142. st. 2. tač. 1. i 2. ZKP, a predloženo je i produženje pritvora od strane istražnog sudije na osnovu navedenih razloga. Predlog istražnog sudije je osnovan. Iz spisa predmeta proizilazi da u postupku predstoji pribavljanje određenih dokaza kao i mišljenje veštaka kao i obdukcioni zapisnik. U toku istrage je nesumnjivo utvrđeno da je okrivljeni rođen u Nemačkoj, da povremeno dolazi u Srbiju, a živeći u Nemačkoj povremeno dolazi na privremeni rad u Holandiju, Švajcarsku i Italiju.

Naime, posle lišenja života oštećene na ulici, on je napustio lice mesta i sakrio se u jednom selu gde ga je policija pronašla. To znači da okrivljeni nema stalno mesto prebivališta, a to su sve okolnosti

koje ukazuju na opasnost od bekstva ukoliko bi se on našao na slobodi. Zato je i doneto rešenje o produženju pritvora od strane drugostepenog suda, a iz razloga predviđenih u odredbi čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP za još mesec dana”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 380/2004 od 24. juna 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 10/2004. godine, str. 14-15)

29) “Kada je rešenjem veća okružnog suda produžen pritvor okrivljenima na osnovu odredbe čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP jer postoje osobite okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva neosnovano je isticanje okrivljenih u žalbi da ne postoje razlozi za bekstvo jer su u pritvoru već osamnaest meseci, da predstoji dugotrajno veštačenje, u njihovim domaćinstvima su ostali stari roditelji pa nema ko da obrađuje imanje i da su lošeg imovnog stanja.

Iz obrazloženja:

Rešenjem veća okružnog suda produžen je pritvor okrivljenima zbog postojanja razloga iz čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Naime, težina krivičnog dela koje im se stavlja na teret, količina falsifikovanog novca koja je napravljena i puštena u promet, da su okrivljeni imali kontakte sa licima iz inostranstva, da je jedna okrivljena ruska državljanka koja često odlazi u inostranstvo jesu okolnosti koje ukazuju na postojanje opasnosti od bekstva. Povodom žalbe okrivljenih izjavljene protiv ovog rešenja, Vrhovni sud Srbije ih je svojim rešenjem odbio kao neosnovane sa sledećih razloga:

Neosnovano je isticanje u žalbi da više ne postoji opasnost od bekstva jer su u pritvoru već osamnaest meseci, da glavni pretres neće biti uskoro završen, da je određeno veštačenje koje će dugo trajati, ostala su u selu neobrađena imanja i stari roditelji kojima treba pomoć. Naime, te okolnosti ne dovode u sumnju pravilnost pobijanog rešenja”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 542/2004 od 13. aprila 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2004. godine, str. 15)

30) “Kada je utvrđeno da se okrivljeni krije od trenutka lišenja slobode drugog okrivljenog koji je njegov kum, zatim visina zaprećene kazne, da su krivična dela izvršena u grupi čiji pripadnici imaju razna prebivališta i boravišta, da su svi okrivljeni okupljeni samo za izvršenje navedenih krivičnih dela (više krivičnih dela iz čl. 169. st. 1. KZ RS), da okrivljeni nije radio niti je porodično vezan za mesto prebivališta, to su sve razlozi da se okrivljenom odredi pritvor primenom odredbe čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP jer su to okolnosti koje ukazuju da bi boravkom na slobodi mogao pobeći i postati nedostupan nadležnim organima”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 771/2004 od 25. maja 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2004. godine, str. 16)

31) “Kada je prvostepeni sud preinačio pravosnažne presude u pogledu odluke o kazni tako što je osuđenog osudio na jedinstvenu kaznu zatvora, tada žalba branioca osuđenog u delu da nije pravilno uračunat pritvor je neosnovana jer se time ne dira u sadržinu presude prvostepenog suda, a ako branilac osuđenog smatra da je izvršeno nepravilno uračunavanje pritvora, to se može ispraviti rešenjem predsednika veća koji je doneo prvostepenu presudu na osnovu čl. 190. st. 1. ZKP.

Iz obrazloženja:

Presudom prvostepenog suda izvršeno je preinačenje pravosnažnih presuda u pogledu odluke o kazni i optuženi je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u koju je uračunato vreme provedeno u pritvoru. Povodom žalbe branioca osuđenog, drugostepeni sud je istu odbio, a prostepenu presudu potvrdio. Neosnovani su navodi žalbe tako da je prvostepeni sud pravilno primenio krivični zakon i odredbe ZKP o nepravom ponavljanju krivičnog postupka. To što se ističe u žalbi da je nepravilna odluka o uračunavanju pritvora, ne može uticati na nepravilnost ožalbene presude, a ako je podatak iz žalbe tačan tada u svako doba predsednik veća – sudija može svojim rešenjem, primenom odredbe čl. 190. st. 1. ZKP otkloniti nepreciznost u uračunavanju pritvora tako što će se tim rešenjem pravilno uračunati pritvor u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora”.

(presuda Vrhovnog suda Srbije, Kž. 933/2004 od 24. juna 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2004. godine, str. 29)

32) “Kada je optuženoj određen pritvor iz razloga predviđenih u odredbi čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP,

a prema istoj je bila raspisana poternica i doneto rešenje o suđenju u odsustvu, ne može se prihvatiti stav prvostepenog suda da to što se optužena sama pojavila na glavnom pretresu i što ima zdravstvenih tegoba u vidu oboljenja kičme, predstavlja razlog za ukidanje pritvora.

Iz obrazloženja:

Rešenjem prvostepenog suda optuženoj je ukinut pritvor koji je prethodnim rešenjem produžen iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Povodom žalbe okružnog javnog tužioca drugostepeni sud je prvostepeno rešenje ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku. Donošenjem prvostepenog rešenja učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 368. st. 1. tač. 11. ZKP. Iz spisa predmeta proizilazi da je okrivljenoj prethodnim rešenjem produžen pritvor iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP jer je ista bila u bekstvu pa je bila raspisana poternica pa je to predstavljalo okolnosti koje ukazuju na njenu opasnost od bekstva.

Takođe iz spisa predmeta proizilazi da se na pretres održan juna 2004. godine optužena sama pojavila, a prethodno je bilo doneto rešenje o suđenju u odsustvu, a prilikom pojavljivanja na glavni pretres, ona je priložila i medicinsku dokumentaciju da je imala oboljenje kičme. Ne mogu se prihvatiti razlozi dati u ožalbenom rešenju da to što se optužena sama pojavila na glavnom pretresu te da ima oboljenje kičme predstavlja okolnosti koje ukazuju da su prestali razlozi za produženje pritvora. U ponovljenom postupku prvostepeni sud treba da utvrdi osnovanost daljeg zadržavanja optužene u pritvoru”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1499/2004 od 29. septembra 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2004. godine, str. 28-29)

33) “Kada je optuženi osuđen u odsustvu na kaznu zatvora ispunjeni su uslovi da mu se produži pritvor zbog toga što nije dostupan državnim organima.

Iz obrazloženja:

Prvostepenom presudom optuženi je oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela trgovine ljudima i osuđen je na kaznu zatvora. Istovremeno mu je produžen pritvor. Iz spisa proizilazi da je prema optuženom bio određen pritvor po rešenju istražnog sudije, a da je na osnovu čl. 566. ZKP izdata i naredba za izdavanje poternice prema optuženom. S obzirom da je optuženi bio nedostupan sudu i da nije lišen slobode, to je veće odredilo da mu se sudi u odsustvu. Kako optuženi ni do završetka pretresa nije lišen slobode, sud je prilikom izricanja presude odlučio da mu produži pritvor imajući u vidu okolnost da nije dostupan državnim organima te ukoliko bi pritvor prema optuženom bio ukinut, a isti se nađe na teritoriji Republike Srbije ostao bi do pravosnažnosti presude nedostupan državnim organima. Stoga su opravdani i celishodni razlozi za produženje pritvora prema optuženom”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1974/2004 od 13. decembra 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2005. godine, str. 14)

34) “Kada se žalba izjavljena protiv rešenja ne može ispitati jer ne sadrži sve elemente koje mora da sadrži u smislu čl. 366. ZKP, drugostepeni sud će po službenoj dužnosti ispitati samo – da li je prvostepenu odluku doneo stvarno nadležni organ u smislu čl. 401. ZKP.

Iz obrazloženja:

Izjavljena žalba na rešenje o određivanju pritvora ne sadrži žalbeni osnov, obrazloženje i žalbeni predlog što obavezno treba da sadrži žalba u smislu čl. 366. st. 1. ZKP. Kako je žalbu izjavio okrivljeni koji ima branioca, i pored ovih nedostataka ona nije vraćena okrivljenom da je u određenom roku dopuni već je takva dostavljena drugostepenom sudu s obzirom da se iz žalbe može utvrditi protiv koje je odluke ona izjavljena. Zato je okružni sud ispitao žalbu samo po službenoj dužnosti u smislu čl. 401. st. 4. ZKP pazeći da li je za doneto rešenje prvostepeni sud bio stvarno nadležan, odnosno da li je napadnuto rešenje doneo nadležni, za to ovlašćeni organ”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 2549/2004 od 12. oktobra 2004. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2005. godine, str. 24)

35) “Kada je okrivljeni strani državljanin sa falsifikovanim ispravama, to su okolnosti koje upućuju na opasnost od bekstva optuženog ukoliko bi se našao na slobodi.

Iz obrazloženja:

Iz spisa predmeta se utvrđuje da se protiv optuženog vodi krivični postupak za krivično delo iz čl. 245. st. 2. u vezi st. 1. OKZ, delo iz čl. 33. st. 1. Zakona o oružju i municiji i delo iz čl. 233. st. 3. u vezi st. 1. KZ RS. Polazeći od okolnosti koje su pravilno utvrđene i detaljno opisane u obrazloženju pobijanog rešenja pre svega činjenice da je optuženi strani državljanin koji nema prebivalište na teritoriji Srbije i Crne Gore i nalazeći da iz toga nesumnjivo proizilazi nepostojanje čvrste veze optuženog za mesto njegovog sadašnjeg boravišta te i od okolnosti izvršenja krivičnih dela koja su mu stavljena na teret, a posebno koja je odnosi na falsifikovanje isprave vezano za identitet optuženog, prvostepeni sud je osnovano zaključio da utvrđene okolnosti upućuju na opasnost od bekstva optuženog ukoliko bi se našao na slobodi i da je neophodno njegovo dalje zadržavanje u pritvoru”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, KŽ. 13/2005 od 6. januara 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2005. godine, str. 13-14)

36) “Kada je prema maloletnici izrečena vaspitna mera upućivanja u vaspitno popravni dom, opravdano je produženje pritvora kada se radi o licu bez roditeljskog staranja koje je prepušteno ulici i bavilo se skitnjom.

Iz obrazloženja:

Pravilno je prvostepeni sud na osnovu čl. 358. st. 5. ZKP produžio pritvor prema maloletnici po osnovu iz čl. 142. st. 2. tač. 1. i 3. ZKP. Maloletnica je dete bez roditeljskog staranja od desete godine života pa je prepuštena ulici, a u proteklom periodu bavila se skitnjom i krađama da bi se u poslednje dve godine bavila i prostitucijom. U toku postupka je utvrđeno da je maloletnica bez boravišta koje je često menjala. Sa roditeljima ne ostvaruje kontakt. Sve su ovo okolnosti koje ukazuju da bi boravkom na slobodi mogla da se da u bekstvo (čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP), a istovremeno navedene okolnosti ukazuju da bi ona boravkom na slobodi mogla, ponovo da učini krivično delo (čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP) pa je zadržavanje maloletnice u pritvoru do pravosnažnosti izrečene vaspitne mere upućivanja u vaspitno popravni dom osnovano”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kžm. 18/2005 od 25. aprila 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 68/2005. godine, str. 97-98)

37) “Pritvor prema maloletniku je neophodan zbog prirode i broja krivičnih dela koje je izvršio, njegove nepovoljne porodične situacije i opasnosti od recidivizma.

Iz obrazloženja:

Rešenjem okružnog suda maloletniku je ukinut pritvor sa razloga da više ne postoji opasnost od recidivizma. Povodom žalbe javnog tužioca Vrhovni sud je našao da je žalba osnovana. Osnovano se u žalbi ukazuje da i dalje stoje razlozi za pritvor prema maloletniku predviđeni odredbom čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP i da nije bilo mesta ukidanju pritvora. Prema stanju u spisima prema maloletniku je već izricana vaspitna mera pojačanog nadzora roditelja koja nije dala rezultate. Protiv njega se vodi krivični postupak zbog krivičnih dela teških slučajeva razbojništva i razbojništva izvršenih u kratkom vremenskom periodu pri čemu je nakon izvršenja prva dva krivična dela privođen dežurnom istražnom sudiji i nakon saslušanja pušten da bi neposredno nakon toga opet izvršio novo krivično delo.

Imajući u vidu prirodu tih krivičnih dela, njihov broj i sve okolnosti pod kojima su izvršena, a posebno brutalnost i agresivnost koja je ispoljena prilikom izvršenja ovih krivičnih dela, ali i nepovoljnu porodičnu situaciju maloletnika kao i mišljenje nadležnog centra za socijalni rad da se kod njega recidiv u pogledu izvršenja krivičnih dela ne isključuje, Vrhovni sud je našao da je pritvor neophodan pa ga je i odredio na osnovu čl. 476. ZKP”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kžm. 19/2005 od 4. maja 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 68/2005. godine, str. 98-99)

38) “Ako je prilikom donošenja prvostepene presude ukinut pritvor prema okrivljenom pa okrivljeni pušten na slobodu, posle toga – u istom krivičnom postupku pritvor se više ne može produžiti već se može samo odrediti novim rešenjem ako za to postoje zakonom predviđeni uslovi”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kv. 38/2005, Sudska praksa, Beograd, broj 6/2005. godine, str. 23)

39) "Ako je od podizanja optužnice za krivično delo za koje nije zaprećena kazna zatvora od 40 godina proteklo dve godine, a presuda nije doneta, pritvor se neće ukinuti ako i dalje stoje razlozi zbog kojih je određen, kada je glavni pretres odlagan zbog odsustva branioca, napuštanja pretresa od strane branioca i postavljanja novog branioca, bez obzira što se radilo i o braniocima saučesnika.

Iz obrazloženja:

Branilac jednog od okrivljenih u predmetu u kome je optuženo šest lica za organizovani kriminal predložio je da vanraspravno veće ukine pritvor pošto je prošlo dve godine od podizanja optužnice, a presuda nije izrečena. Vanraspravno veće posebnog odeljenja okružnog suda je odbilo predlog branioca kao neosnovan što je učinio i Vrhovni sud koji je odbio žalbu branilaca. Veći broj članova organizacije koji su prema navodima iz optužnice bili čvrsto povezani i dobro organizovani trenutno se nalaze u bekstvu pa te okolnosti kao osobite ukazuju da bi optuženi mogao pobeći kao i uticati na neslušane svedoke i saučesnike zbog čega je njegovo dalje zadržavanje u pritvoru po osnovu čl. 142. st. 2. tač. 1. i 2. ZKP nužno.

Navodi žalbe da pritvor mora biti ukinut obzirom da je proteklo više od dve godine od podizanja optužnice ne dovodi u sumnju zakonitost i pravilnost rešenja o produženju pritvora obzirom na odredbu čl. 146. st. 7. ZKP prema kojoj rokovi iz st. 3. i 4. ovog člana ne teku u periodu u kome se glavni pretres odlaže ili prekida zbog odsustva branilaca, otkaza punomoćja i izbora ili postavljanja novog branioca. Prema stanju u spisima u ovom krivičnom predmetu glavni pretres je više puta odlagan upravo iz tih razloga".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. Ok. 47/2005 od 26. avgusta 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 68/2005. godine, str. 99-100)

40) "Kada branilac koji je okrivljenom bio postavljen po službenoj dužnosti dok se u istrazi nalazio u pritvoru podnese žalbu na presudu kada više ne stoje razlozi za obavezni pritvor, drugostepeni sud će prvo doneti rešenje o razrešenju postavljenog branioca po službenoj dužnosti, a potom odbaciti kao nedozvoljenu njegovu žalbu.

Iz obrazloženja:

Prvostepenom presudom okrivljeni je osuđen na kaznu zatvora u koju mu je uračunato šest dana koje je proveo u pritvoru u toku istrage. Za vreme trajanja pritvora okrivljenom je bio postavljen branilac po službenoj dužnosti koji posle toga propustom suda nije bio razrešen te dužnosti. Na predlog okrivljenog glavni pretres je bio održan bez branioca jer je izjavio da mu isti nije potreban. Postavljeni branilac po službenoj dužnosti podneo je žalbu na presudu. Ukidanjem pritvora prestali su zakonski razlozi iz čl. 71. st. 1. i 2. ZKP po kojima je okrivljeni morao imati branioca te prvostepeni sud na osnovu čl. 71. st. 2. ZKP bio obavezan da branioca postavljenog po službenoj dužnosti razreši. Postavljeni branilac nije dostavio punomoćje uz žalbu. Obzirom da prvostepeni sud nije postupio po odredbi čl. 73. st. 2. ZKP drugostepeni sud je doneo rešenje o razrešenju branioca po službenoj dužnosti na osnovu čl. 73. st. 4. ZKP. Samim tim žalba protiv pobijane presude izjavljena je od strane lica koje nije ovlašćeno za podnošenje žalbe pa je na osnovu čl. 387. ZKP odbačena kao nedozvoljena".

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 98/2005 od 26. januara 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 67/2005. godine, str. 88-89)

41) "Iz činjenice da okrivljeni nakon završene istrage i podignute optužnice u dva navrata nije mogao biti pronađen na dve adrese koje je dao sudu, a nije prijavio ni novu adresu, proizilazi zaključak da se isti krije i da stoji osnov iz čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP za određivanje pritvora.

Iz obrazloženja:

Iz spisa predmeta proizilazi da je okrivljenom pokušano dostavljanje optužnice u dva navrata na adrese koje je on sam prijavio. Obe zamolnice su se vratile kao neudovoljene jer okrivljeni nije pronađen na navedenim adresama, a otac okrivljenog je odbio da da novu adresu svoga sina. Sam okrivljeni sudu nije dostavio novu adresu iako je u toku vođenja istrage znao da se protiv njega vodi krivični postupak. Sve ove okolnosti je pravilno ocenio prvostepeni sud i našao da se okrivljeni krio i izbegavao je prijem optužnice čime je ometao i tok krivičnog postupka".

(rešenje Okružnog suda u Nišu, Kž. 112/2005. Bilten sudske prakse Okružnog suda u Nišu, Niš, broj 23/2006. godine, str. 133-134)

42 “Kada pretresno veće objavi presudu da je optuženi kriv zbog izvršenja krivičnog dela i istovremeno donese rešenje o produženju pritvora iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP sve do pravosnažnosti presude, time je pravilno donelo odluku to veće, a ne da je odluku donelo vanpretresno veće iz čl. 24. st. 6. ZKP.

Iz obrazloženja:

Presudom prvostepenog suda optuženi je oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela i osuđen na kaznu zatvora. Istovremeno je isto pretresno veće donelo rešenje o produženju pritvora iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Povodom žalbe branioca optuženog, drugostepeni sud je prvostepeno rešenje potvrdio, a žalbu odbio ako neosnovanu. Neosnovano je isticanje u žalbi branioca optuženog da je posebno rešenje o produženju pritvora trebalo da donese vanpretresno veće iz čl. 24. st. 6. ZKP. U konkretnom slučaju nakon održanog pretresa doneta je i objavljena presuda kojom je optuženi oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora. Shodno čl. 358. st. 5. ZKP isto veće koje je donelo i objavilo presudu imalo je ovlašćenje da donese rešenje o produženju pritvora iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP”.

(rešenje Okružnog suda u Čačku, Kž. 187/2005 od 25. aprila 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2005. godine, str. 15)

43) “Kada je sud objavio presudu i optuženog oglasio krivim i osudio na kaznu zatvora, a isti se već nalazi u pritvoru pa zaključiti da i dalje postoje razlozi za produženje pritvora, tada je pretresno veće dužno da donese posebno rešenje o produženju pritvora, a ne da se o tome odluči kroz presudu shodno čl. 358. st. 5. ZKP.

Iz obrazloženja:

Presudom prvostepenog suda optuženi je oglašen krivim zbog produženog krivičnog dela teške krađe iz čl.166. st. 1. tač. 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i dva meseca. Istom presudom optuženom je produžen pritvor shodno čl. 358. st. 5. ZKP iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. Drugostepeni sud je odbio kao neosnovanu žalbu branioca optuženog i potvrdio prvostepenu presudu. Između ostalog u obrazloženju presude stoji da je pogrešno prvostepeni sud u donetoj presudi odlučio o produženju pritvora s obzirom da je bio dužan da donese posebno rešenje o produženju pritvora na koje optuženi i njegov branilac imaju pravo posebne žalbe. Međutim, u tom delu nije bilo žalbe ovlašćenog lica, ista ne predstavlja povredu odredaba postupka koja se može smatrati bitnom zbog čega bi presudu valjalo ukinuti. Zbog toga se pomenuti propust u presudi samo konstatuje”.

(presuda Okružnog suda u Čačku, Kž. 252/2005 od 17. juna 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2005. godine, str. 15)

44) “Postoje razlozi za pritvor kada četvorica okrivljenih odgovaraju za otmicu i druga krivična dela iz razloga predviđenih u tač. 5. st. 2. čl. 142. ZKP kada su posle otmice oštećenog podvrgli svirepom mučenju da bi od njegovog oca iznudili novac.

Iz obrazloženja:

Okrivljenima je moguće izreći kaznu zatvora preko deset godina, a način izvršenja krivičnog dela otmice, posebno teške okolnosti pod kojima je delo učinjeno (od strane četvorice okrivljenih), svirep način - pretivši oštećenom pištoljem da će mu prosuti creva, daveći ga za vrat, a zatim odvezli oštećenog u njegovom džipu držeći mu sve vreme pištolj na stomaku u vikendicu jednog od okrivljenih gde su ga tukli rukama i nogama. Takođe su ga vezali kablom, pa su mu ručnom testerom sekli po zglobu i nogama, a tupim delom sekire udarili oštećenog po glavi i telu, velikim čekićem udarali oštećenog po rebrima i telu, te istu bacili sa visine od 1,5 metra na telo oštećenog, zagrevali ulje, a potom vrelin uljem polivali oštećenog po nogama. Na taj način su ga pržili po rukama i telu koje su palili vatrom što je sve učinjeno u periodu od 23 časa do narednog dana u 7 časova, a sve u cilju da iznude novac od njegovog oca. Sve su to razlozi koji ukazuju da je nužno zadržavanje okrivljenih u pritvoru”.

(presuda Vrhovnog suda Srbije, Kž. 484/2005 od 21. septembra 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 71/2006. godine, str. 61-62)

45) "Ako se nepravosnažnom presudom okrivljeni oglašava krivim zbog izvršenja krivičnog dela neovlašćenog držanja opojne droge iz čl. 245. st. 3. OKZ i krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS i osudi na kaznu zatvora u trajanju od dve godine i dva meseca, a pritvor mu bude produžen iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP, nejasni su razlozi dati u obrazloženju rešenja da će usled zavisnosti od upotrebe opojnih droga isti i dalje nastaviti da vrši krivična dela.

Iz obrazloženja:

Rešenjem prvostepenog suda okrivljenom je produžen pritvor iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP nakon donošenja nepravosnažne presude kojom je okrivljeni oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela iz čl. 245. st. 3. OKZ i krivičnog dela iz čl. 168. st. 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dve godine i dva meseca, a produženje pritvora ima da traje do pravosnažnosti presude. Drugostepeni sud je povodom žalbe branioca okrivljenog, prvostepeno rešenje ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje budući da doneto rešenje nema razloga o odlučnim činjenicama. Naime, ovaj se nedostatak ogleda u tome da se za sada ne može prihvatiti obrazloženje suda sadržano u napadnutom rešenju prema kome će okrivljeni kao stalni zavisnik od opojnih droga u nedostatku novčanih sredstava pribеći vršenju krivičnih dela, a takođe nema razloga koji se tiču zakonskog osnova za produženje pritvora koji su predviđeni u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 626/2005 od 12. aprila 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 6/2005. godine, str. 23)

46) "Osnov za produženje pritvora prema okrivljenom se može proširiti ili promeniti i tako se prema okrivljenom pritvor produžiti ako je u toku istrage utvrđeno postojanje novih činjenica koje istražnom sudiji nisu bile poznate u vreme određivanja pritvora".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 653/2005 od 15. aprila 2005. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 6/2006. godine, str. 35)

47) "Kada je okrivljenom zabranjeno da bez odobrenja napusti mesto boravišta i naređeno mu da se na svakih petnaest dana javlja sudu što on nije ispoštovao, a od strane policije nije mogao biti pronađen na datoj adresi, ispunjeni su uslovi da se prema njemu odredi pritvor zbog opasnosti od bekstva".

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 771/2005 od 22. marta 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 67/2005. godine, str. 91)

48) "Za krivična dela za koja je zaprećena kazna zatvora od četrdeset godina, dužina trajanja pritvora od podizanja optužnice određuje se prema visini zaprećene kazne, a ne prema kazni koja bi se eventualno mogla izreći okrivljenom koji je u vreme izvršenja krivičnog dela bio mlađe punoletno lice.

Iz obrazloženja:

Nakon stupanja optužnice na pravnu snagu podignute protiv okrivljenog zbog krivičnog dela ubistva iz čl. 47. st. 2. tač. 6. KZ RS, teškog slučaja razbojništva iz čl. 169. st. 2. u vezi čl. 168. KZ RS i drugih krivičnih dela prema njemu je produžen pritvor za još dva meseca. Po proteku dve godine od kada je okrivljenom određen pritvor, njegov branilac je predložio ukidanje pritvora jer je okrivljeni u vreme izvršenja krivičnih dela bio mlađe punoletno lice. Neosnovani su žalbeni navodi branioca okrivljenog koji ukazuje da je okrivljeni u vreme izvršenja krivičnog dela bio mlađe punoletno lice te mu se kao takvom ne bi mogla izreći kazna zatvora od četrdeset godina pa se samim tim i ne može primeniti odredba ZKP o dužini trajanja pritvora od dve godine od podizanja optužnice.

Ovo stoga što je odredbom čl. 146. st. 3. ZKP predviđeno da od podizanja optužnice pritvor može trajati najduže četiri godine za krivična dela za koja je zaprećena kazna zatvora od četrdeset godina pa se dužina trajanja pritvora od podizanja optužnice određuje prema visini zaprećene kazne, a ne prema kazni koja bi se eventualno mogla izreći okrivljenom".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 862/2005 od 24. maja 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 68/2005. godine, str. 96-97)

49) "Prema okrivljenom protiv koga je podignuta optužnica zbog krivičnih dela teške krađe iz čl. 166. KZ RS, a koji je niz godina boravio u Holandiji zbog čega ranije izrečene kazne zatvora za istovrsna krivična dela nije izdržao pa su zastarele, i kako je u inostranstvu zasnovao porodicu sa stranom državljanom treba odrediti pritvor jer to opravdavaju okolnosti koje ukazuju na opasnost od njegovog

bekstva”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 870/2005 od 30. marta 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 68/2005. godine, str. 97)

50) “Kada je optuženima određen i produžavan pritvor iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP ne mogu se prihvatiti razlozi prvostepenog suda za ukidanje pritvora kao što su: da optuženi negiraju izvršenje krivičnog dela, da jedan optuženi do sada nije optuživan, da jedan optuženi ima maloletno dete i da mu je supruga nezaposlena.

Iz obrazloženja:

Rešenjem prvostepenog suda ukinut je pritvor optuženima koji je određen i produžavan dva puta iz razloga da bi boravkom na slobodi ponovili vršenje krivičnog dela. Povodom žalbe opštinskog javnog tužioca, drugostepeni sud je ukinuo prvostepeno rešenje. Prvostepeni sud ne navodi koje su to nove okolnosti koje opravdavaju ukidanje pritvora s obzirom da su one koje su navedene u obrazloženju pobijanog rešenja postojale i ranije u toku postupka usled čega je pritvor upravo i bio određen, odnosno produžavan.

Stoga se osnovano u žalbi tužioca ukazuje da se ne može prihvatiti zaključak prvostepenog suda – da negiranje optuženih da su izvršili krivično delo, da jedan optuženi do sada nije optuživan, da jedan optuženi ima maloletno dete i da mu je razvedena supruga nezaposlena ne predstavljaju osobite okolnosti koje bi ukazivale da bi okrivljeni boravkom na slobodi ponovio krivično delo, a posebno imajući u vidu brojnost krivičnih dela koja se okrivljenima stavljaju na teret, međusobna povezanost okrivljenih i postojanje grupe za izvršenje krivičnih dela”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1180/2005 od 19. jula 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 9/2005. godine, str. 16)

51) “Postoje razlozi za produženje pritvora optuženom iz čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP kada se vodi krivični postupak zbog krivičnog dela ubistva za koje je predviđena kazna zatvora preko deset godina, a optuženi je bez stalnih radnih obaveza, do sada je osuđivan više puta, kao i da je sa izdržavanja kazne pobjegao.

Iz obrazloženja:

Prema stanju u spisima predmeta proizilazi da u konkretnom slučaju postoje razlozi za produženje pritvora optuženom iz čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP kada se vodi krivični postupak zbog krivičnog dela ubistva za koje je predviđena kazna zatvora preko deset godina, a optuženi je bez stalnih radnih obaveza, do sada je osuđivan više puta kao i da je sa izdržavanja kazne pobjegao što sve predstavljaju osobite okolnosti koje bi po nalaženju ovog suda ukazivale na osnovanu bojazan da bi okrivljeni boravkom na slobodi mogao da pobjegne i da na taj način postane nedostupan državnim organima, pa je produženje pritvora po ovom osnovu nužno”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1228/2005 od 25. jula 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 9/2005. godine, str. 16)

52) “Opravdano je produženje pritvora učiniocu krivičnog dela teškog ubistva zbog posebno teških okolnosti dela jer je učinilac pokazao izuzetnu upornost u nameri da dovrši započeto krivično delo lišenja života koje se ogleda u tome što je posle ispaljenog prvog hica iz lovačke puške ušao u kuću i uzeo još jedan patron, stavio ga u pušku i ponovo pucao u oštećenog”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1600/2005 od 30. septembra 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2006. godine, str. 17)

53) “Postoji opasnost da će okrivljeni ponoviti krivično delo kada mu se sudi za krivično delo nasilja u porodici, a utvrdi se da je u dužem vremenskom periodu policija više puta intervenisala zbog napada okrivljenog na suprugu.

Iz obrazloženja:

Suprotno iznetim navodima u žalbi okružni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je na osnovu odredbe čl. 436. st. 1. tač. 2. ZKP okrivljenom produžio pritvor. Okolnost koja ukazuje da će okrivljeni ponoviti krivično delo je i činjenica da je u periodu od 2004. do 21. juna 2005.

godine policija šest puta intervenisala zbog sukoba između okrivljenog i njegove supruge po prijavi supruge da je muž tuče”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1824/2005 od 11. jula 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 70/2006. godine, str. 90)

54) “Okolnost koja ukazuje da će okrivljeni ponoviti krivično delo ne mora se odnositi na ponavljanje istovrsnog krivičnog dela koje je okrivljenom stavljeno na teret.

Iz obrazloženja:

Neosnovani su žalbeni navodi branioca okrivljenog da razlozi zbog kojih je produžen pritvor prema okrivljenom u potpunosti ne stoje jer je majka okrivljenog molila da se njen sin pusti na slobodu, a ona će obezbediti njegovo dalje lečenje od narkomanije s čim su se složili i otac i brat okrivljenog, a supruga mu se nalazi na privremenom radu u Nemačkoj, pa okrivljeni prema njoj ne bi mogao da ponovi izvršenje krivičnog dela nasilja u porodici koje mu je optužnicom stavljeno na teret.

Međutim, ovi se navodi ne mogu prihvatiti imajući u vidu da je okrivljeni zavisao od upotrebe narkotika što proizilazi iz nalaza veštaka neuropsihijatra zbog čega mu je i izrečena mera bezbednosti obaveznog lečenja narkomana po drugoj presudi okružnog suda po kojoj je okrivljeni osuđen zbog krivičnog dela neovlašćenog držanja opojnih droga, pa imajući u vidu i iskaz oca da njegov sin ne prestaje sa upotrebom droga, to postoji opasnost da bi okrivljeni puštanjem na slobodu mogao da izvrši krivično delo protiv imovine radi nabavke opojnih droga, pa mu je pravilno prvostepeni sud produžio pritvor primenom čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP pošto osobite okolnosti ukazuju da bi okrivljeni mogao ponoviti krivično delo ukoliko bi bio pušten na slobodu”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1863/2005 od 13. jula 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 70/2006. godine, str. 91)

55) “Pritvor za krivično delo za koje je od podignute optužnice prošlo dve godine neće se ukinuti ako i dalje stoje razlozi zbog kojih je pritvor i bio određen kada je glavni pretres odlagan tri puta na predlog branioca ili zbog njegovih nedolazaka na glavni pretres.

Iz obrazloženja:

Pravilno je prvostepeni sud okrivljenom za krivično delo neovlašćenog stavljanja u promet opojnih droga produžio pritvor na osnovu čl. 142. st. 1. tač. 1. ZKP jer iz spisa predmeta proizilazi da je okrivljeni u dužem vremenskom periodu u kontinuitetu korišćenjem lažnih dokumenata skrivao svoj pravi identitet, te samim tim i mesto boravka što predstavlja osobite okolnosti koje ukazuju na osnovanu bojazan da bi se ukoliko bi se našao na slobodi mogao kriti, odnosno dati u bekstvo i na taj način postati nedostupan sudu.

Uviđom u spise predmeta takođe je utvrđeno da je do odlaganja glavnog pretresa došlo u više navrata na inicijativu branioca okrivljenog, pa je prvostepeni sud imajući u vidu odredbu čl. 142. st. 1. tač. 1. ZKP utvrdio da rokovi ne teku u periodu u kome se glavni pretres odlaže zbog odsustva branioca, te da se vremenski period od odlaganja glavnog pretresa zbog odsustva branioca do održavanja sledećeg glavnog pretresa ne uračunava u pritvor u smislu čl. 146. st. 3. ZKP”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1952/2005 od 23. novembra 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 2-3/2006. godine, str. 18)

56) “Pritvor prema okrivljenom koji odgovara za krivično delo u skraćenom postupku zbog okolnosti koje su očigledno ukazivale na opasnost od bekstva, može se ukinuti ako je okrivljeni pružio ubedljive razloge zašto je napustio boravište i ako mu je to bilo zabranjeno, te je naloženo da se svakog ponedeljka javlja nadležnom organu unutrašnjih poslova.

Iz obrazloženja:

Opštinski sud je odlučio da okrivljenom ukine pritvor i istovremeno mu zabranio da bez odobrenja suda napušta boravište, kao i da se svakog ponedeljka javlja odeljenju unutrašnjih poslova. Odlučujući po žalbi javnog tužioca, okružni sud je našao da je treba odbiti imajući u vidu da više ne stoje razlozi zbog kojih je pritvor bio određen. Okrivljeni je nakon lišenja slobode izneo nove činjenice koje sudu nisu bile poznate u vreme donošenja rešenja o određivanju pritvora, a koje činjenice se odnose na razloge zbog čega nije bio dostupan sudu zbog poslovnih obaveza.

Ceneći ovo u sklopu činjenice da okrivljeni ima stalno zaposlenje, pravilno je prvostepeni sud našao da se mera pritvora kao mera obezbeđenja prisustva okrivljenog više ne pojavljuje kao nužna za uspešno okončavanje krivičnog postupka i da se ista može zameniti blažom merom – zabranom da okrivljeni bez odobrenja suda ne sme da napušta boravište kao i da se svakog ponedeljka javlja organu unutrašnjih poslova”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 2060/2005 od 5. avgusta 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 70/2006. godine, str. 97)

57) “Nakon podizanja optužnice protiv okrivljenog zbog krivičnog dela razbojničke krađe nema mesta ukidanju pritvora koji je određen na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP budući da je okrivljeni višestruko osuđivano lice, iako se sada pred opštinskim i pred okružnim sudom vode odvojeni postupci protiv istog lica.

Iz obrazloženja:

Okrivljenom je optužnicom javnog tužioca stavljeno na teret izvršenje krivičnog dela razbojničke krađe, a prema podacima u spisima predmeta proizilazi da je okrivljeni do sada višestruko osuđivano lice, i to za krivična dela protiv imovine, da se sada vode dva odvojena krivična postupka pred opštinskim i pred okružnim sudom protiv istog lica, što pri činjenici da je okrivljeni zavisnik od opojnih droga zbog čega mu je izrečena mera bezbednosti obaveznog lečenja narkomana u zdravstvenoj ustanovi zatvorenog tipa u trajanju od sedam meseci i da je u momentu izvršenja dela bio pod uticajem opojne droge – heroina, nesumnjivo predstavlja po oceni ovog suda osobite okolnosti koje ukazuju da će okrivljeni ponoviti krivično delo”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 2219/2005 od 29. decembra 2005. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 2-3/2006. godine, str. 20)

58) “Nije dozvoljena žalba okrivljenog na rešenje kojim mu je ukinut pritvor.

Iz obrazloženja:

Prvostepenim rešenjem nakon objavljivanja presude kojom je okrivljeni osuđen na kaznu zatvora, ukinut mu je pritvor. Protiv ovog rešenja je okrivljeni uložio žalbu. Iz žalbenih navoda proizilazi da je okrivljeni teško oboleo od tuberkuloze i dijabetesa, te da je za vreme boravka u pritvoru imao mogućnosti lečenja u KPZ bolnici, te je predložio da se protiv njega produži pritvor. Drugostepeni sud je odbio žalbu kao nedozvoljenu u smislu čl. 398. ZKP prema kome protiv rešenja suda donetih u prvom stepenu stranke mogu izjaviti žalbu ukoliko su njihova prava povređena. Očigledno je da donošenjem odluke o ukidanju pritvora nije povređeno pravo okrivljenog, te je pušten iz pritvora, a njegovo pravo na zdravstvenu zaštitu se u svakom slučaju može realizovati i na slobodi”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 2424/2005 od 26. oktobra 2005. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 7/2006. godine, str. 96)

59) “Kada je optuženi oglašen krivim nepravosnažnom sudskom presudom zbog krivičnog dela nasilja u porodici na kaznu zatvora u trajanju od dve godine, a već ranije je bio osuđivan zbog krivičnog dela teške telesne povrede, tada zbog specifične porodične situacije optuženog i članova njegove porodice ne postoji razlog za produženje pritvora primenom čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP jer to nisu osobite okolnosti koje ukazuju da će optuženi ponoviti krivično delo”.

(rešenje Okružnog suda u Čačku, Kž. 25/2006 od 7. februara 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2006. godine, str. 19)

60) “Kada odlučuje o žalbi koja je izjavljena na rešenje o produženju pritvora, drugostepeni sud nije ovlašćen da ceni da li je optuženi izvršio krivično delo ili ne, odnosno da se upušta u ocenu iskaza svedoka i nalaz veštaka”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 117/2006 od 25. januara 2006. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 6/2006. godine, str. 37)

61) “Ako iz spisa krivičnog predmeta proizilazi da je optuženi za kojim je raspisana poternica u bekstvu duže od godinu dana, pa je nedostupan državnim organima onda ima mesta produženju pritvora u smislu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP jer je to okolnost koja ukazuje na dalju opasnost od bekstva

ukoliko bi se on našao na slobodi. Isticanje u žalbi da je optuženi porodičan čovek, da nema gde da beži, te da je spreman da se prema njemu primene i druge mere koje služe za obezbeđenje prisustva okrivljenog u krivičnom postupku i na glavnom pretresu s obzirom na napred izneto je bez uticaja na ocenu daljeg trajanja pritvora”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 253/2006 od 14. februara 2006. godine, Izbor sudske prakse, Beograd, broj 6/2006. godine, str. 36)

62) “Kada se osumnjičenom stavlja na teret izvršenje krivičnog dela ubistva u pokušaju, onda ima mesta produženju pritvora iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 5. ZKP. U tom slučaju ima se u vidu način izvršenja krivičnog dela nanošenje teških telesnih povreda oštećenom udarcem noža pri čemu je srce oštećeno, da oštećeni i njegovi roditelji žive u istom dvorištu gde i osumnjičeni, da je za krivično delo iz zahteva za sprovođenje istrage predviđena kazna zatvora preko deset godina. Sve su to okolnosti koje opravdavaju zadržavanje osumnjičenog u pritvoru”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 282/2006 od 12. aprila 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2006. godine, str. 14)

63) “U situaciji kada je optužnicom javnog tužioca stavljen predlog da se okrivljenom produži pritvor po osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP ne mogu se prihvatiti razlozi dati u obrazloženju ožalbenog rešenja veća prvostepenog suda da se pritvor okrivljenom ukida jer je u toku postupka od strane komisije veštaka Specijalne zatvorske bolnice utvrđeno da kod njega ne postoji znaci duševne bolesti i da nije stavljen predlog za izricanje bilo koje mere bezbednosti medicinskog karaktera. Sud mora da utvrdi sve okolnosti iz kojih proizilazi postojanje osobitih okolnosti na osnovu kojih bi okrivljeni ponovio krivično delo da je na slobodi, a ne samo da se oslanja na nalaz i mišljenje veštaka. Sam za sebe nalaz i mišljenje veštaka nije mogao biti osnov za zaključak suda da nema okolnosti koje ukazuju da će okrivljeni ponoviti krivično delo, posebno imajući u vidu da prvostepeni sud nije cenio da je on po isteku pritvora ponovio krivično delo, te da je rešenjem opštinskog organa za prekršaje oglašen odgovornim za prekršaj iz Zakona o javnom redu i miru čija obeležja obuhvataju i obeležja krivičnog dela – nasilničko ponašanje koje je optužnicom stavljeno okrivljenom na teret”.

(rešenje Okružnog suda u Užicu, Kž. 317/2006 od 7. decembra 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2007. godine, str. 19)

64) “Kada je utvrđeno da je okrivljeni neoženjen, bez zaposlenja, da mu je kao maloletniku izrečena vaspitna mera upućivanja u vaspitno popravni dom zbog izvršenja više krivičnih dela protiv imovine sa elementima nasilja, zatim kada se ima u vidu brojnost preduzetih radnji, način izvršenja predmetnih krivičnih dela zbog kojih se sada vodi krivični postupak, njihova težina – tada su to okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva, kao i na mogućnost da bi kada bi se našao na slobodi mogao da nastavi sa vršenjem krivičnih dela iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. i 3. ZKP”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 404/2006 od 7. marta 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2006. godine, str. 20)

65) “Kada je protiv optuženog podignuta optužnica za krivično delo silovanja i rodoskrvnjenja, pošto se kao oštećena pojavljuje njegova maloletna kćer, to je okolnost koja predstavlja osobitu okolnost koja ukazuje da bi boravkom na slobodi optuženi mogao nastaviti sa vršenjem krivičnih dela”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 425/2006 od 7. marta 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 10/2006. godine, str. 22)

66) “Okrivljeni je prišao oštećenju s leđa, udario je kamenom u potiljačni deo glave od čega je ona pala na zemlju, a kada joj je iz ruke istrkao mobilni telefon još jednom je udario kamenom u potiljačni deo glave, pa kako je pokazao naročitu upornost i bezobzirnost, njegovo dalje zadržavanje u pritvoru je opravdano i neophodno”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 647/2006 od 5. aprila 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 71/2006. godine, str. 61)

67) “Kada se vodi istraga protiv okrivljene zbog osnovane sumnje da je izvršila krivično delo neovlašćene proizvodnje, držanja i stavljanja u promet opojnih droga, a do sada nije osuđivana, priznala je da je zavisnik od opojne droge, kao i da je započela lečenje – tada to ne predstavlja osobitu okolost da bi

boravkom na slobodi ponovila izvršenje krivičnog dela, pa stoga nema razloga za produženje pritvora iz čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. To znači da pomenute okolnosti nisu dovoljne da bi ukazivale na navedeni zakonski osnov za produženje pritvora”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 850/2006 od 16. maja 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 10/2006. godine, str. 24)

68) “U slučaju kada se vodi jedinstveni postupak prema više okrivljenih za različita krivična dela od kojih za neka važe pravila redovnog postupka, a za druga pravila skraćenog postupka, u odnosu na okrivljenog koji odgovara samo za krivična dela za koja važe pravila skraćenog postupka određivanje i trajanje pritvora teče po odredbama o pritvoru u skraćenom postupku.

Iz obrazloženja:

Prvostepenim rešenjem prema okrivljenom je produžen pritvor sa zakonskih razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. Kako se okrivljenom stavlja na teret izvršenje krivičnih dela za koje se kao glavna kazna propisuje zatvor do tri godine, a za koja je predviđen skraćeni postupak, to se u odnosu na pritvor imaju primenjivati odredbe čl. 436. ZKP i u slučaju kada se vodi jedinstveni postupak prema više okrivljenih za različita krivična dela od kojih za neka važe pravila redovnog postupka, a za neka pravila skraćenog postupka, u odnosu na okrivljenog koji odgovara samo za krivična dela za koja važe pravila skraćenog postupka, određivanje i trajanje pritvora teče po odredbama o pritvoru u skraćenom postupku”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 921/2006 od 31. marta 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 75/2007. godine, str. 132-133)

69) “Postoji opasnost da bi se okrivljeni mogao kriti obzirom da na adresi prebivališta nije stanovao i da je u vreme lišenja slobode koristio falsifikovanu ličnu kartu drugog lica sa sopstvenom fotografijom”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kv. 1330/2006 od 23. marta 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 75/2007. godine, str. 126)

70) “Kada se okrivljenom stavlja na teret izvršenje krivičnog dela omogućavanja uživanja opojnih droga, a iz spisa predmeta proizilazi njegova ranija osuđivanost zbog istovrsnog krivičnog dela, a pošto je u pitanju višegodišnji uživatelj opojne droge, sve to predstavlja osobite okolnosti koje ukazuju da ukoliko bi se nalazio na slobodi da bi ponovio krivično delo, pa se stiču razlozi za produženje pritvora predviđeni u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1333/2006 od 27. jula 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2006. godine, str. 14)

71) “Okolnost da je okrivljeni protiv koga je podignuta optužnica zbog ubistava u pokušaju prijavljen na jednoj adresi, da neprijavljeno živi na drugoj adresi, a po iskazu vanbračne supruge stanuje na trećoj adresi, da je nakon izvršenja krivičnog dela boravio u Kini jedno vreme, da je lišen slobode posle povratka u zemlju na aerodromu, to su okolnosti koje opravdavaju bojazan da bi okrivljeni boravkom na slobodi mogao da se krije”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1374/2006 od 4. avgusta 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 3-4/2007. godine, str. 23)

72) “Kada se okrivljenom optužnicom stavlja na teret izvršenje krivičnog dela neovlašćenje proizvodnje, držanja i stavljanja u promet opojnih droga, a do sada je više puta osuđivan za istovrsna krivična dela, pa od poslednje pravosnažne osude je prošlo pet godina, tada ne postoje osobite okolnosti koje ukazuju da će okrivljeni ukoliko se nađe na slobodi ponoviti krivično delo, pa ima mesta ukidanju pritvora koji je bio određen iz razloga koji su predviđeni u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1383/2006 od 7. avgusta 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2006. godine, str. 14)

73) “Kada se optužnicom okrivljenom stavi na teret izvršenje krivičnih dela zloupotrebe službenog položaja, falsifikovanje službene isprave i posebni slučajevi falsifikovanja isprave, a u pitanju je visina pribavljene protipravne imovinske koristi u iznosu preko 128 miliona dinara, pa kod činjenice

da se protiv istog okrivljenog već vodi krivični postupak pred opštinskim sudom zbog izvršenja dva krivična dela zloupotrebe službenog položaja, dok se on nalazi u bekstvu u dužem periodu, sve to predstavljaju osobite okolnosti koje ukazuju na mogućnost bekstva okrivljenog”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1411/2006 od 15. avgusta 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2006. godine, str. 14)

74) “U skraćenom postupku ne može se odrediti pritvor zbog toga što okrivljeni očigledno izbegava da dođe na glavni pretres.

Iz obrazloženja:

Privatni tužilac je predložio da se protiv okrivljenog protiv koga je podneo privatnu krivičnu tužbu za krivično delo uvrede i klevete odredi pritvor obzirom da izbegava dolaženje na glavni pretres. Pravilno je veće prvostepenog suda odlučilo da to što okrivljeni očigledno izbegava da dođe na glavni pretres nije razlog da se prema njemu u skraćenom postupku odredi pritvor jer nisu ispunjeni uslovi predviđeni u čl. 436. st. 1. tač. 1. i 2. ZKP”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 1523/2006 od 6. juna 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 73/2006. godine, str. 114)

75) “Kada je od strane prvostepenog suda doneta presuda kojom je okrivljeni oglašen krivim i pritvor mu produžen, a nakon jedne godine od donošenja prvostepene presude, drugostepeni sud svojim rešenjem ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, a pritvor se okrivljenom produži, pa se u novom krivičnom postupku donese rešenje o produženju pritvora okrivljenog, tada se njegova žalba protiv navedenog rešenja smatra neosnovanom. Neosnovano je isticanje u žalbi okrivljenog da je istekao rok od jedne godine od dana donošenja prvostepene presude, a da drugostepeni sud još uvek nije odlučio pa da zbog ovog razloga ima osnova za ukidanje pritvora”

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1790/2006 od 26. oktobra 2006. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 1/2007. godine, str. 22)

76) “Činjenica da se okrivljeni brani ćutanjem u situaciji kada su svi saokrivljeni i predloženi svedok saslušani, ne predstavlja okolnost koja ukazuje da bi okrivljeni mogao uticati na svedoke i saokrivljene puštanjem na slobodu.

Iz obrazloženja:

Prvostepenim rešenjem okrivljenom je produžen pritvor nakon podizanja optužnice sa obrazloženjem da se okrivljeni brani ćutanjem, te da bi puštanjem na slobodu mogao uticati na svedoke i saokrivljene. U pogledu mogućnosti uticanja na saokrivljene i svedoke pravilno se žalbom ističe da sama činjenica da se okrivljeni brani ćutanjem nije dovoljan razlog za zadržavanje okrivljenog u pritvoru po ovom osnovu s obzirom na činjenicu da je odbrana ćutanjem zakonsko pravo okrivljenog, a ostala lica su već saslušana, tako da je nejasno na koji bi način okrivljeni mogao da utiče na već saslušana lica”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 2075/2006 od 25. jula 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 74/2006. godine, str. 70)

77) “Činjenica da okrivljeni povremeno u dužim vremenskim intervalima boravi u Republici Hrvatskoj na porodičnom imanju, jeste okolnost koja ukazuje na opasnost od bekstva”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 2273/2006 od 24. avgusta 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 76/2007. godine, str. 128)

78) “Postoji opravdana bojazan da bi se okrivljeni puštanjem na slobodu mogao kriti i dati u bekstvo kada neprijavljeno živi na adresi gde je bespravno useljen”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 2394/2006 od 13. septembra 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 75/2007. godine, str. 125)

79) “Kada se u žalbi navodi da je povređena Evropska konvencija za zaštitu ljudskih pava i osnovnih sloboda, drugostepeni sud će se upustiti i u razmatranje pitanja da li je ova konvencija povređena i o tome dati svoje razloge u obrazloženju drugostepene odluke.

Iz obrazloženja:

Prvostepenim rešenjem je odbijen predlog branioca okrivljenog za prihvatanjem jemstva. Protiv navedenog rešenja žalbu je izjavio branilac okrivljenog zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povreda krivičnog zakona i povrede Evropske konvencije o ljudskim pravima. Pravilno je postupio prvostepeni sud kada je predlog branioca okrivljenog za prihvatanje jemstva odbio kao neosnovan jer je okrivljenom produžen pritvor na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Pravilno ovaj sud nalazi da ponuđeno jemstvo nije dovoljna garancija da će se okrivljeni ubuduće redovno odazivati na poziv suda, a radi nesmetanog vođenja krivičnog postupka. Okrivljeni je nepravosnažnom presudom oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela falsifikovanja isprave i osuđen na kaznu zatvora u trajanju do pet meseci. S obzirom da je prema okrivljenom bila izdata centralna poternica od strane Interpola, a da okrivljeni ima prebivalište u Republici Srpskoj, a boravište u Nemačkoj, to prihvatanje jemstva i puštanje okrivljenog na slobodu nije prihvatljivo.

Neosnovano se žalbom branioca okrivljenog pobija prvostepeno rešenje navodeći da su povređene odredbe Evropske konvencije o ljudskim pravima kao i odredbe Ustava Republike Srbije. Veće Okružnog suda je imalo u vidu odredbu čl. 133. st. 2. ZKP, pa je vodilo računa da se ne primenjuje teža mera ako se ista svrha može postići primenom blaže mere. U konkretnom slučaju svrha obezbeđenja prisustva okrivljenog radi ispunjenja obaveza postavljenih zakonom ne može se obezbediti primenom blaže mere od one koja je određena rešenjem prvostepenog suda. Pri tome je veće Okružnog suda imalo u vidu čl. 5. Evropske konvencije o ljudskim pravima, pa je našlo da nije povređeno pravo na slobodu i sigurnost, te da je dalje zadržavanje okrivljenog u pritvoru zakonito i nužno”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 3281/2006 od 30. novembra 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 75/2007. godine, str. 130-131)

80) “KV veće je nadležno da odluči o pritvoru u situaciji kada je sudsko veće odlučilo o pritvoru na glavnom pretresu prilikom donošenja presude u smislu čl. 358. ZKP, pa je to rešenje ukinuto od strane drugostepenog suda.

Iz obrazloženja:

Sudeće veće je u smislu čl. 358. ZKP produžilo pritvor prema okrivljenom nakon zaključenja glavnog pretresa prilikom donošenja presude. U žalbenom postupku je ovo rešenje ukinuto. Prilikom novog odlučivanja KV veće je ukinulo pritvor koje je rešenje potvrđeno od strane drugostepenog suda”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 3508/2006 od 21. decembra 2006. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 76/2007. godine, str. 133)

81) “Okrivljeni je očigledno izbegavao da dođe na glavni pretres tako što je više puta angažovao novog branioca neposredno pred glavni pretres, pa pošto bi branilac dolazio na glavni pretres i molio odlaganje zbog bolesti okrivljenog, te je nakon naloga suda braniocu da dostavi medicinsku dokumentaciju okrivljeni otkazivao punomoćje braniocu i potom angažovao novog”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 266/2007 od 6. februara 2007. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 77/2008. godine, str. 134)

82) “Ima mesta produženju pritvora okrivljenima kojima je optužnicom stavljeno na teret izvršene produženog krivičnog dela teške krađe.

Iz obrazloženja:

U sastav produženog krivičnog dela teške krađe prvooptuženog ulazi 21 krivičnopravna radnja, a u odnosu na drugooptuženog pet krivičnopravnih radnji. Pored toga okrivljenima se stavlja na teret da su predmetno krivično delo izvršili u kontinuitetu u dužem vremenskom periodu, i to od novembra 2006. do jula 2007. godine, okrivljeni su ranije osuđivani zbog istovrsnog krivičnog dela, oba su lica bez zanimanja, zaposlenja i imovine koji povremeno ostvaruju prihode radeći sezonske poslove. Sve navedene okolnosti predstavljaju razloge koji opravdavaju prema nalaženju suda produženje pritvora prema okrivljenima”.

(rešenje Okružnog suda u Subotici, Kž. 333/2007 od 13. septembra 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 10/2007. godine, str. 20)

83) “Kada je prvostepeni sud doneo rešenje o određivanju pritvora okrivljenom dana 13. februara, a okrivljenom je to rešenje uručeno 21. februara, to je usled greške zadržan u pritvoru, pa ima pravo na naknadu štete usled povrede odredbe čl. 143. st. 2. ZKP i čl. 5. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda”.

(presuda Okružnog suda u Užicu, Kž. 370/2007 od 10. marta 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2008. godine, str. 22)

84) “Kada nakon donošenja nepravosnažne presude kojom je okrivljeni oglašen krivim istom produži pritvor iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP, a u obrazloženju se navede da postoje osobite okolnosti koje upućuju da će ponoviti vršenje krivičnih dela ako se bude našao na slobodi jer je doneta nepravosnažna osuđujuća presuda i da količina droge koja je pronađena kod okrivljenog ukazuje da se on u dužem vremenskom periodu bavi nabavkom i prodajom droge, tada je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka jer pobijano rešenje nema razloga o odlučnim činjenicama.

Iz obrazloženja:

Osnovani su žalbeni navodi branioca okrivljenog kojim se ističe da je prilikom donošenja pobijanog rešenja, prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz čl. 368. st. 1. tač. 11. ZKP jer rešenje nema razloga o odlučnim činjenicama, a i dati razlozi su potpuno nejasni. Ovo zbog toga što se osnovano u žalbi ističe da se nepravosnažna presuda doneta u ovoj krivičnoj stvari ne može ceniti kao osobita okolnost koja ukazuje da će okrivljeni ponoviti krivično delo, da se okrivljeni u dužem vremenskom periodu kontinuirano bavio nabavkom i prodajom droge zbog čega je povređena pretpostavka nevinosti okrivljenog imajući u vidu da se shodno čl. 3. ZKP niko ne može smatrati krivim za krivično delo dok se to ne utvrdi pravosnažnom odlukom nadležnog suda.

S druge strane, pogrešan je zaključak prvostepenog suda da količina narkotika koja je pronađena kod okrivljenog ukazuje da se on u dužem vremenskom periodu kontinuirano bavio nabavkom i prodajom droge, pa samim tim iz te činjenice pogrešno zaključuje da bi okrivljeni ukoliko bi se našao na slobodi mogao ponoviti krivično delo”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 380/2007 od 5. marta 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2007. godine, str. 21)

85) “U situaciji kada su okrivljeni oglašeni krivim nepravosnažnom presudom zbog dva produžena krivična dela teške krađe, da su prethodno osuđivani za istovrsna krivična dela, da su navedena dela izvršili u dužem vremenskom periodu, da u sastav produženog krivičnog dela prvookrivljenog ulazi 18 krivično-pravnih radnji, a u sastav produženog krivičnog dela drugookrivljenog ulazi pet krivično-pravnih radnji, da su lica bez zanimanja, zaposlenja i bez imovine, a da povremene prihode ostvaruju sezonskim radom, tada ima mesta produženju pritvora jer osobite okolnosti ukazuju da će oni ponoviti krivično delo”.

(rešenje Okružnog suda u Subotici, Kž. 382/2007 od 16. oktobra 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 1/2008. godine, str. 22)

86) “Okolnost da okrivljeni zna da se protiv njega vodi krivični postupak pred prvostepenim sudom predstavlja razloge koji opravdavaju da se prema njemu odredi pritvor na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 4. ZKP jer ukazuje da okrivljeni očigledno izbegava da dođe na glavni pretres.

Iz obrazloženja:

Na opravdanost određivanja pritvora okrivljenog po osnovu čl. 142. st. 2. tač. 4. ZKP ukazuju brojne činjenice koje proizilaze iz spisa predmeta. Konkretno, protiv okrivljenog se vodi krivični postupak zbog krivičnog dela falsifikovanja isprave, u ovom krivičnom postupku nije održano nijedno ročište, pa je glavni pretres odlagan usled nedolaska okrivljenog koji se iako je uredno pozvan nije odazivao pozivima suda. Svoje izostanke je pravdao nedostatkom finansijskih sredstava, bolešću majke, kao i svojim lošim zdravstvenim stanjem, pa su tako ročišta za glavni pretres odlagana do sada osam puta zbog toga što nisu bile ispunjene pretpostavke za održavanje glavnog pretresa usled nedolaska okrivljenog. Opisano ponašanje okrivljenog uz okolnost da isti zna da se protiv njega vodi krivični postupak pred prvostepenim sudom predstavlja razloge koji opravdavaju da se prema njemu odredi pritvor jer ukazuju da okrivljeni očigledno izbegava da dođe na glavni pretres”.

(rešenje Okružnog suda u Subotici, Kž. 505/2007 od 20. decembra 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2008. godine, str. 16-17)

87) “Kada je nepravosnažnom presudom okrivljeni oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela zloupotrebe službenog položaja na kaznu zatvora u trajanju od tri godine, ima mesta donošenju rešenja o produženju pritvora okrivljenom shodno čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP. Kako je okrivljeni osnovano sumnjiv da je krivično delo izvršio u periodu maj-septembar 2004. godine, a u periodu od oktobra 2005. do marta 2007. godine se nalazio u bekstvu i nije bio dostupan državnim organima, to su osobite okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva okrivljenog ukoliko bi mu pritvor bio ukinut”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 750/2007 od 7. maja 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2007. godine, str. 22-23)

88) “Neosnovani su navodi izneti u žalbi branioca okrivljenog da je ožalbenim rešenjem učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 268. st. 2. u vezi čl. 183. ZKP jer pritvor nije produžen u zakonskom roku.

Iz obrazloženja:

Rešenjem istražnog sudije okružnog suda određen je pritvor okrivljenom počev od 22. oktobra 2007. godine, a ožalbenim rešenjem okružnog suda produžen je pritvor do 22. novembra 2007. godine. Neosnovani su navodi izneti u žalbi branioca okrivljenog da je ožalbenim rešenjem učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka jer pritvor nije produžen u zakonskom roku s obzirom da je istekao 22. oktobra 2007. godine u 04,45 časova, a rešenje o produženju pritvora okrivljeni je primio istoga dana u 10,45 časova. Vrhovni sud Srbije nalazi da nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka budući da se prema čl. 183. ZKP rokovi određeni po mesecima završavaju početkom onog dana poslednjeg meseca koji po svom broju odgovara danu kada je rok počeo što je ovde i slučaj jer je pobijano rešenje doneto poslednjeg dana roka”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 1970/2007 od 30. oktobra 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 1/2008. godine, str. 22)

89) “Ne može se prihvatiti stav prvostepenog suda iznet u ožalbenom rešenju kojim je produžen pritvor okrivljenom sa razloga da postoje osobite okolnosti koje ukazuju da bi okrivljeni boravkom na slobodi mogao ponoviti krivično delo jer je dugogodišnji zavisnik od opojne droge. Kada u spisima predmeta nema nalaza veštaka iz koga bi proizlazilo da se radi o zavisniku od opojne droge, a nije do sada osuđivan, preuranjen je zaključak prvostepenog suda bez postojanja drugih okolnosti koje moraju biti utvrđene i obrazložene na osnovu kojih se može zaključiti da će okrivljeni ponoviti krivično delo”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 2027/2007 od 5. novembra 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 11-12/2007. godine, str. 17)

90) “Nema osnova za produženje pritvora okrivljenom protiv koga se vodi istraga zbog krivičnog dela – neovlašćene proizvodnje, prerade, držanja i stavljanja u promet opojnih droga iz razloga predviđenih u članu 142. st. 2. tač. 3. ZKP u situaciji kada se radi o neosuđivanom licu.

Iz obrazloženja:

U obrazloženju rešenja veća prvostepenog suda je navedeno da postoji osnovana sumnja da je okrivljeni u kraćem vremenskom periodu u više navrata kupovao opojnu drogu – marihuanu od drugookrivljenog koju je kod sebe i držao. To su po navodima prvostepenog suda osobite okolnosti koje ukazuju da bi on boravkom na slobodi mogao ponoviti vršenje krivičnog dela. Ovo posebno zbog toga što su razlozi za produženje pritvora po ovom osnovu koje navodi prvostepeni sud u obrazloženju rešenja predstavljali element krivičnog dela koje se upravo okrivljenom i stavlja na teret. Dakle, za produženje pritvora po tom osnovu moraju postojati i druge konkretne okolnosti koje ukazuju da bi okrivljeni boravkom na slobodi mogao ponoviti krivično delo”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 2256/2007 od 7. decembra 2007. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 1/2008. godine, str. 22)

91) “U situaciji kada se vodi istraga protiv okrivljenog zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo – teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja kada je potrebno preduzeti još neke istražne radnje, a okrivljeni je državljanin Poljske, bez obzira što ima određeno prebivalište i u zajednici ima suprugu i troje dece, a ni na koji način nije vezan za boravak na teritoriji Republike Srbije, a u konkretnom slučaju se radi o teškom delu protiv bezbednosti javnog saobraćaja sa smrtnom posledicom,

osnovano je produženje pritvora određenog iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP”.

(rešenje Okružnog suda u Subotici, Kž. 82/2008 od 14. februara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 6/2008. godine, str. 15-16)

92) “Pravilno je prvostepeni sud nakon podizanja optužnice produžio pritvor protiv okrivljenog na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP. Naime okolnosti da je tri puta do sada osuđivan od čega dva puta za istovrsno krivično delo, da se radi o licu koje duže vremena u kontinuitetu uživa heroin i da se do sada nije podvrgao lečenju, po oceni ovog suda predstavljaju osobite okolnosti koje ukazuju da bi okrivljeni svojim boravkom na slobodi mogao ponoviti krivično delo ili nastaviti sa vršenjem krivičnih dela, pa je njegovo zadržavanje u pritvoru po ovom zakonskom osnovu nužno”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 83/2008 od 11. januara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 6/2008. godien, str. 14)

93) “Predstavlja opasnost od bekstva činjenica da je okrivljeni kada je policija pokušala da ga liši slobode pobeo. Prvostepeni sud je pravilno utvrdio da je okrivljeni prilikom pokušaja policije da ga liši slobode pobeo, da je više puta pozivan i da njegovo privođenje nije moglo da se obezbedi pa je prvostepeni sud pravilno izveo zaključak da su ovo okolnosti koje ukazuju na to da bi se okrivljeni u slučaju puštanja na slobodu mogao kriti, stoga mu je produžen pritvor”.

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 111/2008 od 21. januara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2008. godine, str. 15-16)

94) “Nepравоснаžnom presudom opštinskog suda okrivljeni je oglašen krivim zbog krivičnog dela iznude pa mu je produžen pritvor rešenjem koje je doneto istoga dana.

Iz obrazloženja:

Iz spisa predmeta proizilazi da je okrivljeni nakon uručenja optužnice pobeo u Crnu Goru u nameri da se krije pa nije bio dostupan državnim organima više od jedne godine. Tako navedene činjenice predstavljaju osobite okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva okrivljenog, pa je pravilna odluka prvostepenog suda o produženju pritvora. Veće je cenilo žalbene navode da se okrivljeni nije krio u Crnoj Gori, već je otišao zbog poremećenih bračnih i porodičnih odnosa u kojima se u to vreme nalazio, da je otac troje maloletne dece, da je njegovo ponašanje u toku trajanja krivičnog postupka bilo korektno i nalazi da su ovi navodi bez uticaja na odluku o produženju pritvora”.

(rešenje Okružnog suda u Čačku, Kž. 178/2008 od 19. marta 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2008. godine, str. 26-27)

95) “Odlučujući o žalbi branioca okrivljenog, Vrhovni sud nalazi da je žalba osnovana pa je ukinut pritvor.

Iz obrazloženja:

Prvostepeni sud je prema okrivljenoj produžio pritvor nalazeći da je ona korisnik i zavisnik od opojnih droga što prestavlja osobitu okolnost koja ukazuje da će ona ponoviti krivično delo. Međutim, samo činjenica da okrivljena konzumira opojne droge, a bez drugih pouzdanih dokaza s obzirom da nije izvršeno veštačenje na okolnost da li je ona zavisnik od opojnih droga ili ne, te da bi zbog ove zavisnosti mogla da ponovi krivično delo, po nalaženju ovog suda ne može da predstavlja osobitu okolnost koja bi opravdavala produženje pritvora prema okrivljenoj iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP posebno kada se ima u vidu činjenica da ona do sada nije osuđivana”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 268/2008 od 1. februara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2008. godine, str. 20)

96) “Nakon podizanja optužnice protiv okrivljenih zbog krivičnog dela neovlašćene proizvodnje, držanja i stavljanja u promet opojnih droga prvostepeni sud je rešenjem okrivljenima ukinuo pritvor.

Iz obrazloženja:

Prvostepeni sud je u pobijanom rešenju uopšteno za oba okrivljena naveo da više ne stoje razlozi za njihovo zadržavanje u pritvoru jer je polazeći od restriktivne prirode pritvora i uz činjenicu da su okrivljeni u pritvoru bili oko mesec dana, da su učestvovali u prodaji, odnosno u posredovanju u pro-

daji male količine opojne droge, te uz činjenicu da jedan od okrivljenih nije osuđivan zbog istovrsnog krivičnog dela ukazuje da više nema osobitih okolnosti u smislu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP koje bi ukazivale da je protrebno produženje pritvora”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 301/2008 od 7. februara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2008. godine, str. 20)

97) “Rešenjem prvostepenog suda okrivljenima je produžen pritvor iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 5. ZKP.

Iz obrazloženja:

Pravilno prvostepeni sud nalazi imajući u vidu da je optuženima stavljeno na teret izvršenje krivičnog dela razbojništva za koje postoji osnovana sumnja da su ga izvršili na težak način. On se ogleda u tome da su optuženi pozvali oštećenog da sedne za njihovo sto u kafani, da su tom prilikom primetili da ima puno novca i dogovorili se da ga pri povratku kući napadnu i opljačkaju što znači da su okrivljeni delovali u grupi i po prethodnom dogovoru iskoristivši to što je oštećeni dosta stariji od njih i pod uticajem alkohola, da su ga sva trojica napala i tukla pri čemu su mu naneli teške telesne povrede i oteli novac. Te okolnosti – posebno teške okolnosti i izuzetno drzak način izvršenja dela ukazuju da je dalje zadržavanje optuženih u pritvoru nužno”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 564/2008 od 7. marta 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2008. godine, str. 21)

98) “Rešenjem prvostepenog suda produžen je pritvor prema okrivljenom iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP.

Iz obrazloženja:

Vrhovni sud smatra da stoji osnov za produženje pritvora prema okrivljenom imajući u vidu da je za krivično delo zloupotrebe službenog položaja predviđena kazna zatvora preko deset godina, a zatim i sam način izvršenja dela, zatim da postoji osnovana sumnja da je okrivljeni u dužem vremenskom periodu preduzeo više radnji i tako sačinio 103 fiktivna otkupna lista, te posledicu krivičnog dela koja se javlja u visini pribavljene imovinske koristi u iznosu preko 90 miliona dinara. Sve ove okolnosti predstavljaju osobite okolnosti koje opravdavaju dalje zadržavanje okrivljenog u pritvoru po ovom zakonskom osnovu”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 793/2008 od 28. marta 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2008. godine, str. 21)

99) “Nakon donošenja nepravosnažne presude prvostepeni sud je rešenjem ukinuo pritvor okrivljenom na osnovu čl. 358. st. 5. ZKP.

Iz obrazloženja:

Po nalaženju Vrhovnog suda pravilno je prvostepeni sud postupio kada je okrivljenom unio pritvor. Naime, okolnost da okrivljeni od vremena pritvaranja po savetu zatvorskog lekara u pritvoru svakodnevno dobija lekove “ksadol” i “rivotril”, kao i da su veštaci neuropsihijatri i klinički psiholog predložili obavezno lečenje okrivljenog od narkomanije u ustanovi otvorenog tipa jer se do sada nije ozbiljno lečio, kao i to da je prethodnog meseca pre izvršenja krivičnog dela započeo sa lečenjem ukazuje da više ne postoje razlozi za zadržavanje okrivljenog u pritvoru”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 862/2008 od 4. aprila 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 5/2008. godine, str. 20-21)

100) “Ima mesta prihvatanju obrazloženog predloga istražnog sudije okružnog suda da se okrivljenom produži pritvor iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 5. ZKP. Za krivično delo koje mu je stavljeno na teret predviđena je kazna zatvora preko deset godina. Sam način izvršenja krivičnog dela ukazuje i na posebno teške okolnosti koje se ogledaju pre svega u visini pribavljene imovinske koristi jer je isti podigao više od sto miliona dinara novca koji nije bio u legalnim tokovima za sebe zadržavajući procenat znajući da na takav način “pere novac”.

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 321/2008 od 19. maja 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2008. godine, str. 23)

101) "Pravilno je prvostepeni sud zaključio da stoje razlozi za produženje pritvora okrivljenom predviđeni u čl. 142. st. 2. tač. 1. ZKP jer postoje okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva ukoliko bi mu pritvor bio ukinut i on pušten na slobodu. Iz stanja u spisima proizilazi da okrivljeni nema stalno mesto boravka jer je menjao prebivalište, da se radi o licu bez stalnog zaposlenja, bez porodičnih obaveza što su po pravilnom zaključku prvostepenog suda osobite okolnosti koje ukazuju na opasnost od bekstva zbog čega je nužno njegovo zadržavanje u pritvoru".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 424/2008 od 20. februara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 4/2008. godine, str. 18)

102) "Opravdano je zadržavanje okrivljenog u pritvoru iz razloga predviđenih u čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP.

Iz obrazloženja:

Iz spisa predmeta proizilazi da je okrivljeni do sada više puta osuđivan zbog istovrsnog krivičnog dela u odnosu na ona dela koja mu se u ovom postupku stavljaju na teret. Po sopstvenoj izjavi on je zavisao od upotrebe narkotika zbog čega mu je ranije bila izricana i mera bezbednosti obaveznog lečenja narkomana što sve predstavlja osobite okolnosti koje ukazuju na bojazan da bi on ukoliko bi se našao na slobodi mogao da ponovo izvrši krivično delo – istovrsno ili slično delo pa je stoga opravdano njegovo zadržavanje u pritvoru".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 482/2008 od 27. februara 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 7-8/2008.godine, str. 23)

103) "Nije dozvoljena žalba protiv rešenja kojim se odlučuje o neslaganju između istražnog sudije i ovlašćenog tužioca o ukidanju pritvora.

Iz obrazloženja:

Prvostepenim rešenjem odbijen je predlog istražnog sudije da se prema okrivljenom ukine pritvor. Istražni sudija je stavio predlog da se prema okrivljenom ukine pritvor, dok se zamenik javnog tužioca s tim nije složio i stavio je predlog za produženje pritvora. KV veće je odbilo predlog istražnog sudije, pa je u pouci o pravnom leku takvog rešenja navedeno da žalba protiv istog nije dozvoljena".

(rešenje Okružnog suda u Beogradu, Kž. 505/2008 od 22. februara 2008. godine, Bilten Okružnog suda u Beogradu, Beograd, broj 78/2008. godine, str. 130)

104) "Pravilno je prvostepeni sud odlučujući u smislu čl. 146. st. 2. ZKP produžio pritvor okrivljenom na osnovu čl. 142. st. 2. tač. 3. ZKP.

Iz obrazloženja:

Kako iz spisa predmeta proizilazi i to upravo iz izvoda iz kaznene evidencije da je okrivljeni ranije bio osuđivan tri puta za krivična dela protiv imovine, to ove osobite okolnosti ukazuju da bi okrivljeni boraveći na slobodi mogao ponoviti krivično delo zbog čega je njegovo dalje zadržavanje u pritvoru opravdano".

(rešenje Vrhovnog suda Srbije, Kž. 911/2008 od 11. aprila 2008. godine, Sudska praksa, Beograd, broj 6/2008. godine, str. 14)